

Tháng 2, 2014 – Phần 2

BIÊN YÊU BIÊN NHỚ.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

Sáng nay Linh đi ngân hàng về đã thấy một chiếc xe lạ đậu trước sân nhà làm nàng ngạc nhiên không biết hôm nay thứ bảy ai đến chơi nhà mình mà không hề hẹn trước?

Vào đến phòng khách thì Linh ngỡ ngàng khi nhận ngay ra Hà đang ngồi đối diện với chồng mình, cả hai đang nói chuyện gì mà vui vẻ lắm... Lòng nàng bất chợt không vui.

Phong đứng lên nói với vợ:

- Em ơi Hà vừa đến thăm chúng ta... anh chưa kịp rót nước ra mời nữa.
- Chào Hà... để Linh lấy nước Hà uống nhé, Hà thích nước gì nhỉ?

Phong nhanh nhẩu:

- Cô ấy vẫn thích nước lạnh, có phải thế không Hà?

Linh kín đáo lườm chồng và ra tủ lạnh lấy nước mời khách. Nàng ngồi cạnh chồng và dễ dàng ngắm nghía Hà ngồi đối diện, cô nàng vẫn xinh đẹp như trước kia, lúc cả ba người Phong, Linh và Hà cùng dưới mái trường đại học.

Sau khi ra trường Phong cưới Linh và cả hai xin được việc ở tiểu bang Virginia còn Hà vẫn ở lại Texas ...

- Hơn 2 năm rồi nhanh quá, Hà vẫn làm việc ở Texas hả? Linh hỏi
- Ừ, vì thân nhân Hà ở đó, công việc cũng vừa ý nên chẳng muốn đi đâu. Sẵn đi công tác về đây nên nhờ bạn bè cho số phone của anh Phong, sáng nay Hà gọi Phong xong là đến đây ngay.

Cả ba tiếp tục trao đổi trò chuyện hết công việc đến vài bạn bè cùng lớp cùng trường xưa...

Linh xã giao:

- Mời Hà ở lại dùng cơm trưa với chúng tôi.

Nhưng Hà lịch sự từ chối:

- Cảm ơn Linh, Hà còn vài nơi cần đến thăm. Được gặp lại hai bạn và nói chuyện thế này cũng đủ vui rồi..

Hà ra về thì Linh quay ra nghi ngờ và hờn dỗi với chồng. Trong lúc Linh vắng mặt hai người đã tha hồ chuyện trò những gì có trời mới biết được. Nàng đã tra hỏi chồng:

- Khi Hà đến nhà anh có ôm vai chào đón nàng không? Chắc hai người đã ôm nhau lâu hơn bình thường chứ gì?
- Không, anh và Hà chỉ mỉm cười và chào nhau.

Linh vẫn tiếp tục cay đắng đoán mò:

- Hai người trao nhau nụ cười mừng vui và mắt nhìn thắm thiết chứ gì??
- Không, tuy cũng vui khi nhìn nhau nhưng không thắm thiết..
- Cái gì anh cũng “không”. Mấy năm mới gặp lại nhau mà, Hà vẫn xinh đẹp mà...

Phong kiên nhẫn giải bày:

- Em chỉ giỏi tưởng tượng, xưa nay anh vẫn xem Hà như bạn hay như một cô em gái
- Em chẳng tin có tình anh em khi hai người nam nữ không liên hệ máu mủ tình thân. Một ông anh và cô em gái kiểu này thì yêu nhau lúc nào chả được...

Phong càng giải thích thì Linh càng bắt bẻ thêm, gay gắt thêm:

- Anh giỏi ngụy biện lắm, hai người đã liên lạc riêng với nhau, sự có mặt của Hà trong nhà không là sự viếng thăm xã giao mà cố tình cố ý, cô ta muốn tận mắt chứng kiến xem gia cảnh nhà này thế nào để hả lòng hả dạ đấy... Thế anh đã khai những gì với cô ấy??

Phong chưa kịp lựa lời phân bày cho vợ nguôi giận thì nàng tấn công tiếp:

- Anh đã than thở rằng em vô duyên, em nấu ăn dở, anh chọn em là một sự sai lầm, phải không? Và cô ta đã cảm thương anh lắm, phải không?

Đến lúc này thì Phong chịu không nổi phải cúi kính:

- Anh giải thích em không tin thì em cứ việc nghĩ theo ý em đi..

Linh kết luận:

- Đây, kẻ có tội bị dồn vào bước đường cùng hết đường chối cãi rồi đấy

Phong bỏ vào phòng ngủ đóng mạnh cánh cửa bày tỏ sự bức tức càng làm cho Linh nổi giận thêm, anh ta đã không muốn đối diện nàng thì đời nào nàng chịu thua. Nàng cũng sẽ đi cho khuất mắt nhau.

Thế là nàng ùng ùng lái xe ra khỏi nhà với lòng hờn giận dù chẳng biết sẽ đi đâu....

Linh lái xe tốc độ nhanh, ra tới xa lộ 495 East nàng bỗng muốn đi, thật xa nhà càng tốt...

Thời sinh viên Linh và Hà cùng trường cùng khóa, Phong học trước họ 1 năm. Hà rất cảm tình với Phong, nhưng anh yêu Linh và cưới Linh. Đơn giản chỉ có thế, nhưng trong thâm tâm Linh luôn áy náy không yên vì cô Hà xinh đẹp yêu Phong, người mà nàng cũng yêu tha thiết bằng cả tâm tình của mỗi tình đầu

Hai vợ chồng Linh đến tiểu bang Virginia lập nghiệp, họ kế hoạch vài năm đầu chưa sinh con để dành tiền down nhà, cuộc sống thật êm đềm hạnh phúc với bao ước vọng tương lai tươi đẹp ở phía trước.

Xe đưa Linh đi như lướt gió, những cảnh vật lùi lại ở phía sau, trời tháng bảy mát dịu sau những cơn mưa nhẹ làm ướt phố ướt đường mà lòng nàng thì đang nóng lên như lửa đốt.

Qua những ruộng bắp xanh tươi bạt ngàn, cây bắp còn non, nhưng đã có những vụ thu hoạch trước, mùa bắp về cùng với mùa hè, bắp tươi bán rẻ ngoài chợ.

Bắp tươi, trái cây, nông sản cũng được bày bán dọc đường.

Những cảnh quê vắng vẻ nên thơ không làm nàng xao xuyến, Linh chẳng tâm hồn đâu mà ngắm cảnh, chẳng tâm hồn đâu mà ghé vào chợ nông sản ấy mua những thứ nàng thích. Trái lại càng làm nàng đau lòng, nếu đi với chồng thì nàng đã vùi vãnh bảo Phong ngừng xe lại, hai vợ chồng ghé xuống vừa tạm nghỉ ngơi đường dài vừa vui thú mua hàng.

Khi xe chạy tới cầu Bay Bridge nàng mới biết nàng đã đi quá xa, thời gian trôi qua lúc nào nàng không hề hay biết vì cứ mãi suy nghĩ về Phong và Hà.

Nàng nhìn xuống dòng nước sâu dưới cầu và tủi thân tuyệt vọng chỉ muốn lao xe qua thành cầu cho rồi. Nhưng nàng... không đủ can đảm làm điều này, chiếc xe vẫn phóng đi cẩn thận trên con cầu dài mấy dặm đường.

Nàng nhớ mỗi lần đi với Phong qua cầu Bay Bridge này Linh thường có cảm giác an tâm được che chở, nàng thích thú ngắm cảnh, ngắm trời nước mênh mông và cánh buồm trôi dạt phía xa, nàng bảo chồng lái xe chậm chậm cho an toàn và cho nàng được ngắm eo biển này lâu hơn, dù bình thường đi hết cây cầu cũng đã 5-6 phút rồi.

Phong đã âu yếm trách vợ:

- Chỗ nào đẹp em cũng bắt anh dừng lại hay chạy chậm chậm, qua một ruộng bắp, một cánh đồng cỏ bỏ hoang hay đang chạy trên cầu. Lấy cô vợ mộng mơ anh chiều quen rồi.

Chẳng hiểu phép nhiệm màu nào đã đưa nàng vượt hơn 3 giờ lái xe đến Ocean City , và nàng chọn thuê căn phòng khách sạn cũng là khách sạn mà hai vợ chồng thường thuê mỗi lần ra thăm biển...

Bây giờ Linh mới biết là nàng không hề mang theo một chút hành lý nào ngoài cái túi xách tay và tâm trạng rối bời tức giận. Linh đã nằm ra giường và khóc nức nở như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Nàng kiêu hãnh khóa cell phone lại, cho dù Phong có hối hận, có gọi cho nàng cả triệu lần nàng cũng chẳng thèm nghe.

Khi voi con khóc thì Linh ra biển. Từ trên vỉa hè sau của khách sạn nàng bước xuống con đường dốc đầy cát dẫn ra bãi biển, người ta căng dù, ngồi trên ghế hay trải khăn nằm dài trên bãi biển trông thoải mái vui vẻ quá, có ai như Linh lang thang ra biển một mình.

Nàng đi dọc theo bãi biển, bước chân lún sâu trong cát làm bước nàng rất chậm, giá mà có Phong thì chàng đã xách giày cho Linh bước chân trần sẽ đi nhanh hơn.

Linh nhớ nhất một lần chàng đã xách giày cho Linh khi cả hai đi dạo trên bờ biển chiều lộng gió, Linh bận tay giữ cho chiếc mũ rộng vành khỏi bay, cho tóc nàng không rối, Linh đã nũng nịu hỏi chồng:

- Anh ơi, nếu cái mũ của em bị gió thổi bay đi anh có chạy theo nhặt lên giùm em không?
- Dĩ nhiên là có rồi.
- Nhưng anh ơi nếu cái mũ bị sóng cuốn ra biển thật xa anh có bơi ra nhặt mũ giùm em không?

Phong đã dí tay lên trán nàng âu yếm:

- Cung ơi, em thử thách tình anh đấy hả? lần này thì không, anh chẳng dại gì liều mạng để “cứu” cái mũ của em. Anh sẽ mua đền em cái khác.

Nàng lại lan man nghĩ tiếp giá mà có Phong thì khi hai vợ chồng dạo chơi chán trên biển sẽ về ghế ngồi để ngắm nhìn người ta đang bơi đùa trên sóng, đang ôm ván cười sóng, hay ngắm những đứa trẻ con đang chơi nghịch ven bờ để ước mơ mai sau đó sẽ là hình ảnh những đứa con mình,

Giá mà có Phong thì hai vợ chồng sẽ tắm biển, dù biển lạnh, gió thổi lộng lộng càng lạnh hơn, nhưng khi đã ngâm mình trong nước biển thì thân thể sẽ dần dần thích nghi với nhiệt độ, cùng với sự vẫy vùng bơi đùa trong sóng càng làm cho thân thể ấm thêm lên cho đến khi bước lên bờ mới cảm thấy lạnh trở lại cũng là lúc Phong sẽ âu yếm sờ sờ vợ, quần vội chiếc khăn lông to và dày quanh người nàng.

Hai vợ chồng về khách sạn tắm và thay quần áo rồi ra tiệm ăn món cua hấp, thịt cua chắc và ngon ngọt làm sao .

Nghĩ tới đâu lòng Linh quặn đau tới đó...

Buổi tối Linh ra phố biển, lại là nơi chón mà hai vợ chồng từng qua, giữa đám đông người tập nập Linh đi như một kẻ mộng du, nàng bước trên hè phố lát sần gỗ, một bên là biển ngoài kia và một bên rất gần này là những cửa hàng bán quà lưu niệm và những nhà hàng. v..v...

Giá mà có Phong thì buổi khuya hai người sẽ vào một quán Pizza, ăn thêm miếng pizza nóng và khoai tây chiên nóng giòn rồi lại tiếp tục dạo phố biển chung vui với mọi du khách cho đến khi mỏi chân và gió lạnh từ biển thổi vào người mới trở về khách sạn ngủ một giấc ngon lành Không hiểu sao Linh đang giận đối chồng, muốn lách mặt chồng mà lại lái xe ra đây để nhớ về Phong đến thế? biển này là bao nhiêu kỷ niệm của vợ chồng nàng. Từ 2 năm nay mỗi khi có dịp lễ nghỉ hay long weekend Linh và Phong đều lái xe đến biển Ocean City , nàng đã quen thuộc với biển quá rồi. Biển bao la và sóng đầy như tình yêu của Phong và nàng...

Khuya về phòng Linh không ngủ ngay được dù đôi chân đã mỏi mệt. Suốt nửa ngày nay Linh chỉ đi bộ thôi, hết đi trên bãi biển lại đi trên hè phố biển...

Nàng mở cửa phòng ra lan can nơi có bộ bàn ghế để ngồi ngắm biển về đêm, nghe tiếng sóng vỗ ì ầm mạnh bạo, biển trước mặt nàng là bao la bóng tối, chỉ thấy những đợt sóng tạo thành những lượn màu trắng hiện lên rồi vội vã chìm xuống lòng biển khuya không màu.

Gía mà có Phong thì chàng đang ngồi cạnh nàng, ôm vai nàng để cùng hướng về biển kia, dù biển có bao nhiêu ngọn sóng, dù biển đêm có thô bạo đến đâu Linh vẫn cảm thấy bình yên ấm cúng trong vòng tay dịu dàng của chồng, và khi hai người vào phòng khép cửa nàng đã hân hoan chìm vào biển tình của Phong trao tặng..

Sau một đêm ngủ chập chờn buồn tủi Linh thức dậy sớm, nàng ra lan can nhìn biển tình khôi của một ngày bắt đầu.

Những lượn sóng trắng đêm qua đâu rồi? tiếng sóng biển khuya trong đêm đâu rồi?

Gía mà có Phong thì hai vợ chồng đã chạy xuống bãi biển để hít thở không khí biển trong lành và đi bộ mấy vòng bên cạnh biển xanh trời xanh và ánh hừng Đông đang lên...

Ôi...sao lúc nào nàng cũng nghĩ “gía mà có Phong”?

Linh cứ đứng vịn lan can nhìn ra biển mông lung, không biết giờ này Phong thức dậy chưa? suốt chiều qua, đêm qua chàng đã ra sao?

Nàng nhớ nhà quá, nhớ từ ngưỡng cửa bước vào là gặp chân cầu thang dẫn lên lầu. Nơi những bậc thang cuối đó đã nhiều lần nàng ngồi xỏ giày chuẩn bị đi làm, đã nhiều lần Phong chiều chuộng ngồi xuống phụ nàng đi vớ và xỏ giày như chiều một cô em bé bỏng hay làm nũng.

Phong thường khen bàn chân Linh mềm là số sung sướng phong lưu, bàn tay Linh mềm là bàn tay chỉ để viết những vần thơ đẹp và chàng thích nâng niu vuốt ve hai ngón tay cái của Linh, đầu ngón tay cái mỏng và đẹp là biểu hiện một tâm hồn nghệ sĩ lãng mạn vô biên, dù Linh chẳng biết làm thơ, dù Linh chẳng là nghệ sĩ.

Nàng nhớ đến cái chuông gió treo ở một góc cái deck sau nhà mỗi khi hai vợ chồng ra ngồi ghế ngắm vườn chiều và cùng nghe tiếng chuông gió khua lên trong gió.

Nàng nhớ nhất là căn phòng ngủ, trên bàn ngủ ở đầu giường có cắm bó hoa khô, những bó hoa mỗi mùa lễ tình yêu Phong đã mua tặng vợ, nàng đã để dành thành bó hoa khô cho đến mùa sau lại có bó hoa tình yêu khác thay thế, nên lúc nào trong phòng ngủ cũng có bó hoa của tình yêu chứng giám.

Vậy mà phòng ngủ đêm qua đã thiếu vắng một người...Bó hoa tình yêu ơi, anh ơi...!!

Không biết có phải vì sau một đêm ngủ cô đơn hay vì biển bình minh thánh thiện và rục rờ làm lòng Linh mềm lại, cơn hờn dỗi phùng phùng như lửa dậy trưa qua đã nguội lại, đã theo sóng trôi đi.

Linh nhớ Phong quá, thương Phong quá...Rõ ràng chàng đã yêu Linh biết bao, nếu Phong yêu Hà thì ngày ấy Phong đâu có chọn Linh làm vợ.

Linh quá đáng chăng?, biết là chồng yêu mà cứ dỗi hờn hành hạ chàng .

Nàng cầm cell phone lên và bấm số thì Phong có mặt ngay, chàng lên tiếng trách móc:

- Em làm anh lo buồn quá, suốt hôm qua anh đã không liên lạc bằng phone với em được....

Nàng trách:

- Suốt đêm qua em cũng chẳng sung sướng đâu, em đã đi bộ mỏi cả chân. Vậy mà anh bảo hai bàn chân em mềm là số phong lưu sung sướng.

- Bàn chân mềm phong lưu cũng có lúc phải nếm phong trần cho biết mùi đời chứ.

- Anh ơi đừng chọc đùa em nữa...em nhớ anh và nhớ anh dài lê thê...Em muốn có anh ngay bây giờ, ước gì anh là gió.....

- Cung ơi, anh đang đi tìm em...

- Nhưng anh có biết là em đang ở xa nhà không?.em đang ở biển Ocean City, ngay tại hotel chúng mình thường ở đấy..

- Anh biết rồi, nhưng em đang ở phòng nào? hãy đợi anh đến nhé...

Linh đọc số phòng cho chồng, phải ít nhất 3 giờ lái xe Phong mới đến đây, ôi thời gian chờ đợi sao mà dài thế!

Nàng vào phòng tắm cho người mát mẻ, tối qua khi đi dạo qua phố biển Linh đã mua một bộ váy để có đồ thay cho ngày hôm nay.

Linh đang đứng sấy tóc thì nghe tiếng gõ cửa, linh cảm cho Linh biết là Phong đã đến, chàng hay làm những điều “kỳ diệu” như thế, hồi đang quen nhau chàng đã mấy lần gõ cửa nhà nàng những lúc mà Linh nhớ chàng tha thiết. Phong đã nói “Hai tâm hồn tri kỷ gặp nhau đây”

Nàng mở cửa ra và ngỡ ngàng dù đã đoán đúng::

- Anh ...

Nàng bỗng ngại ngùng khựng lại và đứng im, mắc cỡ vì mình đã quá ghen, đã dẫn vật chồng và cả chính bản thân mình.

Phong như đọc được tâm trạng nàng, trêu chọc:

- Xem kia, em như một đứa học trò phạm tội đứng trước mặt thầy giáo. Sao em có vẻ e dè như những ngày đầu mình mới quen thế nhỉ? Giá mà lúc nào em cũng hiền như thế này, dễ thương như thế này.

Phong đỡ vợ trong vòng tay, nàng nũng nịu vùng vằng :

- Chỉ trong giây phút em ...yếu lòng thôi nhé. Em vẫn không hiền đây, em vẫn đành hanh đây...

Phong ngọt ngào:

- Chiều qua không thấy em về nhà là anh đoán ngay em đi ra biển, vì chúng ta không có thân nhân ở đây, vì có còn nơi nào khác thân thương để em đến đâu? Anh đã thức dậy rất sớm để lái xe đến đây

Linh úp mặt bên vai chồng cho qua phút giây trẻ con ấy rồi Linh bắt bẻ:

- Cho dù em không còn nơi nào để đến, nhưng nếu em vẫn không đến đây thì anh tính sao?

- Thí dụ như anh đoán sai, thì anh sẽ có dịp ngắm biển để thương em nhớ em cho nguôi sầu chứ sao

- Anh ăn nói dẻo ngọt lắm đấy.

- Vì biển là tình yêu của chúng mình mà, cả hai đều thích biển mà.

Chàng cúi hôn lên tóc lên khuôn mặt nàng:

- Em thơm tho quá, như đoá hồng vừa nở sau một đêm mưa ướt lâm râm...

Linh cười khúc khích:

- Anh đoán mò mà đúng ghê, em vừa tắm xong và bôi gần hết một chai body lotion mùi hoa hồng của hotel ...

- Mùi hoa Hồng thật vậy mà anh tưởng như mơ...

Chàng lại hôn lên tóc lên vai nàng và hít vào thật sâu tận đáy lòng:

- Mùi em thơm làm anh ngây ngất.

Linh cũng ngây ngất hưởng nụ hôn của chồng. Tiếng chàng nói như ra lệnh:

- Chúng ta phải có con để em làm mẹ, em sẽ người lớn thêm ra, bận rộn thêm ra. Em lúc nào cũng hờn dỗi trẻ con làm khổ anh...

Linh lại nũng nịu ngược lên nhìn chồng::

- Không...em không chịu nếu anh chưa nói cho em biết rõ hôm qua anh và Hà đã....

Phong ngắt lời nàng:

- Anh không muốn nghe em nhắc đến điều này nữa. Từ quá khứ cho đến hôm nay anh chưa bao giờ yêu Hà dù có thể một thời Hà đã yêu mến anh. Nhưng anh tin bây giờ Hà cũng chỉ xem anh là bạn, chẳng ai dại mà nuôi mãi một tình yêu đơn phương vô vọng.

- Nhưng em tức mình ở chỗ anh còn nhớ cả tính nết của Hà chỉ thích uống nước lạnh.

Chúng tỏ anh từng quan tâm và vẫn còn quan tâm đến cô ta.

- Trời ơi, em ghen vừa thôi, cả anh và em đã từng chơi với Hà, thì còn lạ gì tính nết ấy nữa.

- Nhưng chỉ...một mình em nhớ sở thích của Hà là đủ rồi. Anh ...không được quyền nhớ.

Hiểu chưa? hiểu chưa? hiểu chưa?

- Hiểu rồi, hiểu rồi...đừng nhéo tay anh đau.

Nàng sung sướng ôm chầm lấy Phong và reo vui:

- Bây giờ thì em tin anh rồi..

- Em đã tin anh thì đến lượt em làm cho anh tin em đi, là chúng mình phải có con cho thêm gắn bó. Anh không muốn có một cô vợ trẻ hay dỗi hờn và đồng đánh lâu thêm nữa.

Linh dí ngón tay lên trán chồng như chàng đã từng làm với nàng khi bày tỏ sự thương yêu::

- Anh được nước làm tới hả? Thì nghe đây: Hôm nay em rất yêu anh, yêu hơn cả những tình yêu của em cho anh ngày hôm qua, và ngày mai em sẽ yêu anh nhiều hơn hôm nay như tên loài hoa “Yesterday Today and Tomorrow” mà hai chúng mình cùng thích và trồng trước sân nhà. Vì thế em cũng muốn có đứa con để giữ chân anh, hai mẹ con em sẽ giữ chân anh để anh mãi mãi là của em chứ...

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Valentine, 2014)

**Nai Tìm Cỏ Non,
Người Tìm Tâm Phật**

Một vùng tuyết trắng phủ bao la,
Ba chú nai tơ đứng trước nhà
Ngơ ngẩn hỏi tìm đâu cỏ quý
Như ta đã thấy những ngày qua

Tuyết trắng lấp che bãi cỏ mềm
Như người cứ mãi cố tìm xem:
Đâu là Thật Tướng, là Tâm Phật
Nhưng vẫn đa mang nghiệp chướng thêm

Thương thay nai nhỏ vẫn ngây thơ
Tội khách trần gian mãi đợi chờ
Cỏ non, Tâm Phật tìm đâu thấy
Chỉ thấy Tâm mê, Không, Sắc mờ

Nai bởi tuyết lên cỏ hiện liền
Người tìm Tĩnh Lạc sẽ bình yên
Cỏ non ẩn hiện sau màn tuyết
Tâm Phật luôn luôn ở Tĩnh, Thiền

Sương Lam

Trong mấy ngày qua, Portland và các vùng phụ cận phủ một màu tuyết trắng vì một cơn bão tuyết đã đi “tiêu ngạo giang hồ” đến Portland. Hơn thế nữa cơn bão này còn lưu luyến không muốn ra đi vội nên đã ở lại chơi hết ba ngày kể từ ngày 2-6-14 đến ngày 2-8-14. Lạnh quá!

Tất cả mọi sinh hoạt đều bị ngưng trệ. Học sinh được nghỉ học. Người lớn cũng nhân cơn bão tuyết quá độ này cũng xin nghỉ ở nhà để trông nom quý vị học sinh này thay cho thầy cô giáo luôn cho “tiện việc sổ sách”, ngoại trừ những người không thể nghỉ được như các nhân viên hoạt động trong các lãnh vực y tế, an ninh và giao thông công cộng, cứu hoả, các chợ thực phẩm v..v..

Đứng bên cửa sổ nhìn tuyết trắng rơi rơi, trong phút chốc phủ trắng cả sân trước vườn sau thì đẹp lắm. Nhưng nếu chạy xe trên xa lộ, hay trên đường hay sườn đồi dốc thì lại nguy hiểm vô cùng vì bạn không thể kiểm soát được việc lái xe của mình một cách an toàn như thường lệ. Đáng sợ nhỉ?

Bạn bè của người viết nhiều người ở nơi không bao giờ có tuyết thì lại ước ao được ngắm nhìn tuyết vì họ chỉ nhìn hình ảnh tuyết trắng trong các poster du lịch, trong youtube, sao mà đẹp quá! Nhưng những ai ở vùng tuyết lạnh thì lại sợ tuyết quá trời, nhất là khi tuyết bị đóng băng lại càng bội phần nguy hiểm hơn nữa.

Cũng nhân ba ngày bị “cắm cung” vì tuyết, người viết bèn dạo chơi trên internet đi tìm tài liệu về tuyết đem về đây chia sẻ với bạn bè đọc cho vui để biết tuyết là gì nhé.

Tuyết là gì?

Tuyết, tuyết rơi hay mưa tuyết là một hiện tượng thiên nhiên, giống như mưa, nhưng là mưa của những tinh thể đá nhỏ. Tuyết thường xuất hiện ở các miền ôn đới.

Hình thành tinh thể

Trong các đám [mây](#) với nhiệt độ dưới -10°C , các [phân tử nước](#) tụ hợp lại và hình thành tinh thể đá nhỏ, kích thước ban đầu khoảng 0,1 mm. Các tinh thể này dần tăng trọng lượng và rơi xuống dưới. Sự lắng đọng của [hơi nước](#) cũng góp phần vào quá trình hình thành tinh thể tuyết, với dạng tiêu biểu là kiểu hình lục giác. Sự định dạng tinh thể tuyết phụ thuộc vào cấu trúc phân tử nước (góc 60° hay 120°) và nhiệt độ không khí. Dưới nhiệt độ thấp, tinh thể tuyết hình lăng trụ được hình thành, ở nhiệt độ cao hơn là hình ngôi sao. Đây là 2 dạng cơ bản, ngoài ra, sự va chạm của chúng còn tạo ra các tinh thể mới (có hơn 6 000 kiểu tinh thể).

Tuyết sau khi rơi tan ở nhiệt độ cao hơn 0°C , hoặc thấp hơn khi có ánh sáng mặt trời trực tiếp chiếu vào, tuyết có thể thăng hoa thành hơi nước không cần chuyển đổi sang nước. Độ ẩm trong khí cũng ảnh hưởng đến quá trình tan của tuyết, không khí càng khô thì tuyết càng ít tan hơn.

Phân loại tuyết

Theo thời gian

- Tuyết mới rơi: (tuyết non) tuyết đã rơi gần hơn 3 ngày
- Tuyết cũ: (tuyết già) tuyết rơi hơn 3 ngày
- Băng: tuyết cũ nhưng được tan đi và đông lại thành 1 lớp trên bề mặt, tuyết đóng băng
- Băng hà: tuyết cũ ít nhất là 1 năm

Theo độ ẩm

- Tuyết bột: tuyết khô, không dính nhau dưới tác dụng của áp suất
- Tuyết ẩm: tuyết dính lại với nhau dưới áp suất
- Tuyết ướt: tuyết nặng và ướt, có thể bóp chảy thành nước
- Tuyết hư: hỗn hợp giữa nước và những mảnh tuyết vỡ
- Ngoài ra phụ thuộc vào nhiệt độ còn có sự pha trộn giữa nước mưa và tuyết khi có *mưa tuyết*

(Nguồn: Trích trong *Vi.wikimedia*)

Trong tháng 1 vừa qua, miền đông bắc và miền trung nước Mỹ đã bị hai cơn bão tuyết hoành hành kinh khủng nhất là ở New York đến nỗi thống đốc New York phải ban bố tình trạng khẩn cấp 13 hạt thuộc miền Đông thành phố. Trận bão tuyết khiến cho đường phố ở khu vực thành phố New York tuyết rơi dày tới 30 cm. Tất cả đều bị chìm trong giá lạnh

Có ít nhất 13 người chết và hàng nghìn chuyến bay phải hoãn lại do ảnh hưởng của thời tiết khắc nghiệt này.

Bên cạnh những hình ảnh không đẹp về Tuyết, chúng ta vẫn có những hình ảnh đẹp, những lời ca, điệu nhạc đã làm cho ta vẫn có một cái nhìn thiện cảm về tuyết.

Truyền Thuyết Hoa Xuyên Tuyết

http://www.youtube.com/watch?v=WdCQnrfZ_N8

Hình ảnh đẹp của loài hoa xuyên tuyết ở phương tây sẽ khiến cho bạn phải ngẩn ngơ trước vẻ đẹp và hương thơm đặc biệt của loài hoa này.

Hoa xuyên tuyết (galanthus), còn gọi là hoa giọt tuyết, là loài hoa nhỏ có màu trắng và hương thơm, nở vào cuối mùa đông. Sinh thành trong mùa băng tuyết đang sắp sửa tan và là một trong các dấu hiệu báo xuân về, hoa xuyên tuyết ở phương Tây là biểu tượng của niềm an ủi và hy vọng.

Hoa xuyên tuyết là loài hoa màu trắng với 3 cánh hoa nhỏ màu xanh ở giữa được bao bên ngoài bởi 3 cánh hoa lớn hơn, tạo thành hình ông. Hoa có nguồn gốc từ Châu Âu và vùng Tiểu Á. Thân mọc lên từ củ với 2 hoặc 3 lá dài và hẹp có màu xanh đậm. Mỗi cây nở ra duy nhất một bông hoa màu trắng, thường vào đầu xuân nhưng thỉnh thoảng lại vào giữa đến cuối đông. Ở miền Nam, hoa lại nở vào cuối thu đến mùa đông.

Loài hoa tượng trưng cho niềm hy vọng náy đã có trong truyền thuyết từ thời xa xưa. Khi Adam và Eva bị đuổi khỏi vườn Địa đàng, rét lạnh và băng giá bao trùm Trái đất, những bông tuyết không ngừng rơi...

Họ đau buồn luyến tiếc khu vườn hoa và mùa xuân vĩnh cửu nơi Thiên đàng. Không thể cầm lòng, Eva bật khóc trong nỗi tuyệt vọng, mùa đông ở trái đất đối với cô dường như là vĩnh cửu

Chúng kiến cảnh đau lòng đó, Chúa Trời đã rủ lòng thương và biến những bông tuyết đang rơi thành những chiếc chuông hoa mỏng manh xinh đẹp màu trắng. Điều này mang đến cho hy vọng cho loài người nơi Trái đất về mùa xuân đang tới và để họ biết rằng Ngài luôn luôn ở bên họ.

Hoa xuyên tuyết cũng được coi là sự hóa thân của một thiên thần vốn vẫn trú ngụ trong bông tuyết. Hoa luôn nở vào những ngày ảm đạm cuối đông, báo hiệu vạn vật sẽ hồi sinh sau một mùa đông giá buốt.

Với những cánh hoa có hình dáng như giọt sữa, hoa xuyên tuyết được gắn liền với sữa như là cốt lõi của cuộc sống. Vì vậy, tại một số vùng ở Cộng hòa Séc, có truyền thống đặt những bông hoa xuyên tuyết đầu tiên vào thức ăn cho bò sữa.

Vào ngày Valentine ở Đan Mạch, những chàng trai gửi tặng bạn bè mình hoa xuyên tuyết và gửi tới người mình yêu những lá thư tình yêu với câu hỏi: “Em có muốn là bông hoa xuyên tuyết của anh không?”

Người Nga thì lại có hẳn một câu chuyện dài hơn để kể về hoa xuyên tuyết. Rằng ngày xưa thần Mùa Đông, thần Gió và thần Rét muốn cho cái lạnh giá mãi ngự trị trên mặt đất.

Chính vì thế, họ quyết định ngăn không cho thần mùa Xuân đến, bằng cách đe dọa mọi loài hoa trên trái đất không được nở. Hết thấy mọi loài đều e sợ lời của họ, duy nhất của có hoa xuyên tuyết là dũng cảm chống lại.

Hoa xuyên tuyết đứng thẳng thân người, khoe những cánh hoa trắng rục rỡ, kiêu hãnh và không chùn bước, gọi thần Mặt trời cùng thần Mùa Xuân lại về, đem sức sống đến cho muôn loài.

Bắc Mỹ, các thổ dân vùng thảo nguyên thuộc thượng lưu sông Mississippi coi hoa Xuyên Tuyết là biểu tượng của lòng dũng cảm, sự bền bỉ và chịu đựng, lòng trung kiên sắt đá.

(Nguồn: Theo *Reds*)

Mời bạn ngắm vẻ đẹp của hoa xuyên tuyết qua youtube dưới đây:

http://www.youtube.com/watch?v=WdCQnrfZ_N8

Về nhạc, tuyết đã đi vào thế giới âm nhạc qua các youtube dưới đây mời bạn cùng thưởng thức với người viết nhé.

Tombe La Neige (Tuyết Rơi) – Hòa Tấu

<http://www.youtube.com/watch?v=iTQwDhxM8fA#t=143>

Tuyết trắng _ (Trần Thiện Thanh & Anh Chương) _ Sỹ Phú

<http://www.youtube.com/watch?v=7JmAnX5CHyY>

Và sau hết, chúng ta và trẻ thơ thời nào cũng đều thích hình ảnh dễ thương trong phim Snow White and the Seven Dwarfs – Bạch Tuyết (Snow White) và Bảy Chú Lùn Doc (Thầy Lang), Happy (Vui Vẻ), Sneezy (Hắt Hơi), Sleepy (Ngái Ngủ), Bashful (Bẽn Lẽn), Dopey (Ngốc Nghếch) và Grumpy (Gắt Gỏng) của Walt Disney. Kết cuộc rất đẹp với nụ hôn của chàng hoàng tử đã làm cho nàng Bạch Tuyết xinh đẹp sống lại và sống hạnh phúc bên nhau.

<http://www.youtube.com/watch?v=HI0x0KYChq4>

<http://www.youtube.com/watch?v=hQZ6zzLpoNQ>

Hy vọng bạn sẽ tìm được một chút gì ấm áp khi đọc qua những tài liệu về tuyết để thấy rằng trong sự giá lạnh của tuyết cũng còn một chút gì hay hay, dễ thương, bạn nhỉ?

Happy Valentine's Day

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN213-ORTB 613-2-6-14)

Mời quý anh chị xem youtube những ngày tuyết tại Portland do SL thực hiện qua các link dưới đây:

2-Tuyết mới đổ ngày 2-6-14 7:58

<http://www.youtube.com/watch?v=zwkxkAoycMU>

3- Bão tuyết ở sân trước nhà SL ngày 2-06-14 3:07

<http://www.youtube.com/watch?v=JPP4Ypbis94>

4- Bão tuyết vườn sau nhà SL ngày 2-6-2014 2:06

<http://www.youtube.com/watch?v=VytuyW1EvwY>

5-Portland tuyết tháng 2 ngày thứ 2- 2-7-2014

<http://www.youtube.com/watch?v=7PkA1mjw2gM>

6- Tuyết ở Portland ngày thứ 3- 2-8-14 4:33

<http://www.youtube.com/watch?v=DLi5dOQ4wEE>

Kính chúc quý anh chị vẫn giữ mãi trái tim nồng ấm dù bên ngoài có giá lạnh của tuyết trắng mùa Đông nhé. Smile!

Sương Lam

Đôi dòng tản mạn về bài thơ “YÊU ĐƯƠNG” của Ngô Tịnh Yên

Tôi được cô bạn dễ thương cùng công ty [trao](#) cho bài thơ trong giờ nghỉ break. Bài thơ được cắt ra từ một tờ báo nào đó mà tôi không rõ. Khi đưa cho tôi, cô ấy nở một nụ cười bí ẩn, tinh nghịch và tỏ ý muốn tôi đọc ngay. Nhưng tôi đã nhẹ nhàng bỏ vào túi áo và hẹn sẽ đọc sau.

Tôi linh cảm có điều gì đó trong bài thơ nên không muốn đọc trước mặt cô ấy. Hơn nữa, tôi có thói quen khi đọc một bài thơ mới thì phải đọc lúc thật rảnh rỗi, tâm hồn không vướng bận điều gì để thoải mái thưởng thức và ngẫm nghĩ. Cả ngày trong sở làm tôi kèm chế không đọc, để món ăn tin thần đó được thưởng thức đúng lúc, đúng chỗ.

Buổi chiều về đến nhà, khi mà mọi việc linh tinh đã xong, tôi mới háo hức đem tờ giấy ra xem. Trời ạ! Đọc xong bài thơ tôi bàng hoàng, sửng sốt. Bài thơ thật cô đọng, súc tích. Chỉ có 8 câu nhưng chất chứa những ý tưởng thật lạ:

Yêu đương

Em không bỏ ngải bỏ bùa
sao có kẻ cứ bị lừa như chơi
bị lừa con mắt có đuôi
đôi môi có lửa gọi mời cái hôn
đôi chân có sóng dập dồn
đôi tay phù thủy chiêu hồn phiêu du
em liêu trai bóng tỏ mờ
cho ai quị gối đại khờ thiên thu.

Tôi bị sốc vì câu thứ hai “sao có kẻ cứ bị lừa như chơi” và câu kết “cho ai quị gối đại khờ thiên thu”.

Tác giả đã dùng chữ “lừa” thật độc đáo và lại còn “cứ bị lừa như chơi” nữa chứ! Quả là kiêu ngạo!

Người ta thường nói “bị quyến rũ”, “bị mê hoặc”, v.v... Tôi chưa từng nghe, đọc tác giả nào dùng từ “lừa” trong thơ văn viết về tình yêu lãng mạn cả. Nhưng thôi, hãy tôn trọng tác giả và xem như đây là một cách dùng từ sáng tạo để gây ấn tượng cho người đọc.

Những câu thơ còn lại thật tuyệt vời. Ta hãy xem cánh đàn ông đã bị “lừa” (tạm chấp nhận) vì đâu:

bị lừa con mắt có đuôi
đôi môi có lửa gọi mời cái hôn
đôi chân có sóng dập dồn
đôi tay phù thủy chiêu hồn phiêu du
em liêu trai bóng tỏ mờ...

Rõ ràng với những điều đó thì tôi chấp nhận “bị lừa” thôi (nhưng không quy gối đâu). Riêng tôi, có lẽ tôi bị sốc nặng hơn người khác vì bài thơ này được chính cô bạn mà tôi hằng quý mến trao tay với một nụ cười bí ẩn. Phải chăng cô ấy muốn nói với tôi “Anh đang bị em lừa đấy!” OK!

Chấp nhận đó cô ơi!

Nói gì thì nói, ta cũng phải nhìn nhận đây là một bài thơ hay. Riêng tôi, sau khi đọc xong phải lẩm bẩm hai câu thơ của Nguyễn Du trong Truyện Kiều:

*Rằng hay thì thật là hay
Nghe ra ngâm đấng nuốt cay thế nào*

Mong rằng tác giả Ngô Tịnh Yên hay các nhà thơ nữ tài ba khác sẽ viết tiếp một bài nữa để cho cánh đàn ông chúng tôi (vốn lười làm thơ) biết, sau khi chúng tôi bị lừa như vậy thì các cô có còn yêu chúng tôi không?

BỒ BỊCH SAO MÀ LẮM?

Bồ anh một... bịch rồ to
Nên em khuyến khích phơi khô bớt giùm
Mùi U, Vũ Nữ một chùm
Giẻ, Bần, Bìm Bịp*... tùm lum phổ phùng.
Hoa không hương, héo thây thương!
Người ta vớt ở vệ đường tội ghê!
Á Nghi, 12-2-2014.

*Những chữ viết hoa là tên các loại hoa

ĐÁNG YÊU

Trái tim đầy ấp những hoa
Sân nhà vang rộn tấu hòa nhạc yêu
Cám ơn người đã nuông chiều (chiu)
Áo the, váy gấm bày điều cầu hôn.
*
Đầu làng mẹ gọi cuối thôn:
-Con tôi đã bị hóp hôn! Làng ơi!
Mân mê chiếc yếm lụa sồi
Mẹ khen con gái: -Đẹp rồi! Đáng yêu!
Á Nghi, 12-2-2014.

CÂY SI HỌA SÌ

Con ong, chú kiến lượn lờ
 Dòng sông, ngọn suối đẹp bờ tre thêm
 Vậy mà em đứng mình em
 Tại sao anh thấy êm đêm bức tranh?

Không hoa, em đứng hiển lảnh
 Tại sao hương ấy cứ hành hạ anh?
 Chỉ một đôi mắt long lanh
 Tại sao cứ sáng quắc quanh đêm trường?

Hương là hương! Hương lạ thường!
 Thương là thương quá! Có tường lòng cho?
 Giai nhân mắc bệnh giả đò
 Giả vờ, anh vẽ: hẹn hò đôi ta.

Ánghi, 9-2-2014

GỬI CỔ NHÂN

(Thơ Xương)

Làm sao sống lại thưở trung trinh
 Cái thưở ta xây mộng viễn trình
 Đã trối tình nhau trong sóng mắt
 Đã từng thề thốt nợ ba sinh

Rồi lá thu rơi, nước biệt nguồn
 Nghìn trùng xa cách, mạch sầu tuôn

ÁP ÁP, MẶN MÀ

Anh ơi! Anh ơi à!

Lệnh vua thua lệnh bà
 Anh không nên đe dọa
 Đòi nem Phụng, chả Hoa
 Cho ngày thêm rầy rà.

Cứ mằm mằm, dưa cà

Biển xa đất rộng, người đôi ngã
Đêm viết thư tình gửi nhớ thương

Chẳng biết vì đâu lại lỡ làng
Khi dò không một kẻ sang ngang
Sóng xô bão giạt tình ly biệt
Để mộng đời đau xót vỡ tan

Sáu mươi năm lẻ đã qua nhanh
Em viết cho anh, chúc vạn lành
Và xin anh biết là em vẫn
Một đời hoài vọng tháng ngày xanh.
Cao Minh Nguyệt.

*Mặn mà chẳng chia xa
Thêm bát rau muống luộc
Cũng ấm cửa, vui nhà*

Anh ơi! Anh ơi à!

Á Nghi, 11-2-2014.

CHÂN BÙN LỢI MÃI CŨNG ƯA

*-Cứ thấy tay nàng là anh muốn nắm.
Cứ thấy môi cười là anh muốn hôn.*

*-Cứ thấy anh cười là em... say đắm
**

*Chúng mình hai đứa, quán trong mưa
Buông thả môi hôn, ngọt rất thừa
Nước mưa ướt át từng chân tóc
Tre làng vừa uốn hãy còn thừa.*

Á Nghi, 11-2-2014.

BẮN BI

Em mười hai tuổi,
Tóc buộc đuôi gà.
Anh người cùng xóm,
Hai đứa la cà cuối ngõ bán bi.

Đứa bán giỏi nhất là thằng Vi,
Đứa giỏi thứ nhì là thằng con bác Tám.
Anh với em thân nhau lắm,
Hai đứa chia nhau mẩu bánh, kẹo dứa.
Cứ xế bóng trưa,
Qua hàng ngũ sắc,
Lừa thừa vài nhóc
Vẽ cái vòng tròn trên miếng đất sau nhà...
Anh nháy mắt gần xa :
"Chơi bán bi không? mậy" ?
Thằng Cu Vi bèn nhậy:
"Chơi liền ! Ai sợ chi !"
Vì nó có những hòn bi
Sáng nhòa trong ánh nắng.

NGUY TRIỀU CỘNG

*

Đọc: "**LÃNG PHÍ TỪ DƯỚI LÊN
TRÊN,
TỪ TRONG RA NGOÀI**"
của Văn Quang

*

"Thanh Tra"? Của cái **tranh tha!**
"Kiểm Tra, Kiểm Toán" đầy ra lắm **"ngài"**
Cù cưa tham những kéo dài
"Cơ Quan ngang Bộ" rõ tài **ngơ can.**

Quan tham "công tác"? **Thăm quan!**
Tham lam! Quan chức bắt dân ra hành!
"Ban, Ngành" nào cũng **ngang bành**
Xóm thôn phục vụ, ngon lành tận răng.

*

Dân cần cù **làm: ăn không đủ!**
Quan: toàn thủ, ăn đủ, không làm!

Em chỉ mong anh thắng,
Đề em bỏ túi cười vui...

Thằng Cu Vi lui hui,
Nhắm hòn bi gần nhất,
Gồi quỳ trên mặt đất,
Mất nhường to vì như biết sẽ thua.
Mấy nhỏ bạn môi mấp má, nhỏ to,
Xì xào, cười hăng hắc...

Nắng ban trưa ngây ngất,
Bụi quỳ vàng hoa nở đặc đầy cây.
Cả bọn đứng bao vây,
Nhìn những hòn bi và vòng tròn trong nắng.
Anh và em cười đắc thắng
Vì những hòn bi đẹp màu mắt thắm,
Em bỏ riêng để chia lại cùng anh,
Vì hai đứa mình,
Bắn bi vô địch!

Mười tám tuổi, anh vào quân dịch,
Em mười lăm, thôi buộc tóc đuôi gà.
Xóm cũ cũng lìa xa,
Những bước chân yêu dấu.
Thằng Vi đã lên đường chiến đấu,
Bỏ mẹ già đã mất nụ cười tươi.
Ngõ vắng thiếu tiếng cười,
Quỳ vàng thay màu nhớ,
Cái vòng tròn nho nhỏ
Vẽ trên đám đất hoang,
Còn lại đá sỏi tan,
Hòa với ngàn sương gió.

&&&

Rồi giặc vào đến ngõ,
Em theo họ lìa xa,
Bỏ cánh Mimosa,
Đi qua thành phố khác.

Hai mươi chín năm tròn, mây lác đác,
Nửa nhánh đời quay quắt giữa dòng sông.
Bên này trời, mái tóc đã thành bông
Cài hoa trắng, em thì thắm nổi nhớ.

*

“Đại Công Ty Nhà Nước”? Tham!
An vắng mạng!
Chơi? Chẳng nhàm làm gương!
Dân đưa ra tận pháp trường
Sinh nhiều **thủ tục** vẽ đường cù cưa.

Thạo thành **tử: thực***, chuộc, đưa
LUẬT rừng, PHÁP thủ dây dưa bèo nhèo:
“Sửa sai, di chuyển...” nhẹ hều
“**Án treo**” như nước **tráng eo** chó mèo.

Ngách, sân ‘ngân sách’ hò reo
Theo từng ngõ ngách chạy theo Ngụy Triều
Tù mút mùa, giết, thủ tiêu:
Chỉ Người Yêu Nước, dân nghèo của tôi!

Ý Nga, 10-2-2014

*Những chữ tô đậm: biếm và nói lái

*Thực còn có nghĩa là **chuộc**.

Anh Vi giờ bên nó,
Còn Anh chẳng biết nơi nao?!
Cái vòng tròn trong trí nhớ hư hao,
Những hòn bi cũng vùi vào cát bụi.

Thế kỷ qua buồn tủi,
Ôi nhớ những buổi bán bi.
Cuối con đường đất hẹp,
Tuổi ngây thơ vẫn đẹp
Còn lạnh lạnh tiếng cười
Cái vòng tròn trói chặt những mảnh đời
Và những hòn bi sáng ngời trong đáy mắt.

Dù tình ta tan tác...

Linh Đắc

ANH HÀNG XÓM

Truyện của Phương Lan

Anh là hàng xóm của tôi, cùng trong một con hẻm nhỏ, nhà anh ở đầu xóm, phía trước có giàn bông giấy màu tím, nhà tôi ở giữa xóm, phía đối diện, sau lưng nhà là khu đất trống. Xóm này nằm dựa ven một con sông nhỏ nước xanh trong, in bóng những hàng cây trên bờ, bên kia sông là cồn bắp. Xưa kia, xóm chỉ có lều tều vài mươi căn nhà gỗ ọp ẹp, dân thương hồ dựng lên làm nơi ở tạm để chờ hàng từ lục tỉnh lên Sài Gòn bằng đường sông. Sau một trận hoả hoạn do bất cẩn, đã thiêu rụi toàn thể những căn nhà gỗ, xóm chỉ còn là một bãi đất trống. Sau có người nhà giàu bỏ tiền ra mua, rồi xây cất thành hai dãy phố khang trang để bán hoặc cho mướn. Người mua và người thuê lần lượt dọn đến, chẳng mấy chốc xóm trở nên đông đúc. Đạo đó ở Sài Gòn, nhà và đất đều khan hiếm, nhưng phía sau dãy nhà gần bờ sông, người ta vẫn chừa một khoảng đất trống khá rộng, có trồng nhiều cây lớn có bóng mát, không ai dám cất nhà trên đó cả, sợ bờ sông lở sụp. Dẻo đất trống đó là thiên đường thơ ấu của bọn trẻ con chúng tôi, những ngày nghỉ và những buổi chiều tan trường về, thường tụ tập ở đó, bày đủ trò chơi đùa và tắm sông, hoặc câu cá. Con sông nhỏ hiền hòa, chẳng bao giờ gây tai nạn, mặt sông ánh bạc, chỉ hơi gợn sóng lăn tăn mỗi khi triều dâng. Lòng sông thoải thoải, gần bờ chỉ toàn sỏi cát, không có bùn nên rất sạch. Nước chảy xuôi dòng, lênh dênh trên sông những dè lục bình có hoa màu tím không biết trôi về đâu. Gió đem theo hơi nước từ mặt sông thổi vào bờ, làm mát mẻ thôn xóm những buổi trưa hè. Thỉnh thoảng những con thuyền nhỏ chở đầy mía, chuối, hoặc dưa hấu đi ngang, tiếng mái chèo khua nước, tiếng gà xao xác, tiếng chó xủa râm ran tạo cho nơi đây một vẻ thanh bình. Khu xóm tuổi thơ của tôi đẹp quá, nó làm ấm lòng tôi mỗi khi nghĩ tới, bởi vì tôi đã để lại nơi đây bao nhiêu kỷ niệm êm đềm.

Gia đình anh và gia đình tôi đều nằm trong số những người đầu tiên đến cư ngụ. Đạo mới tới xóm, tôi lên tám, thường chơi chung với lũ trẻ hàng xóm gồm cả trai lẫn gái, trong đó có đứa em út của anh. Thành Hiền hơn tôi một tuổi, nhưng hiền lành, khờ khạo nên thường bị tôi bắt nạt, bắt chơi chung các trò chơi con gái, chẳng bao giờ nó phản đối. Ngược lại, đôi khi bọn con gái chúng tôi cũng theo nó đi bắn chim hoặc trèo me, trèo ổi. Còn anh, khi đó mười bảy tuổi, đang học thi tú tài. Anh đã qua rồi cái tuổi nghịch ngợm, anh sống như tách biệt với bọn con nít chúng tôi, thế giới của anh chỉ có sách vở và đàn hát. Chẳng biết anh học ở đâu và hồi nào, nhưng anh đàn guitar và đàn phong cầm đều giỏi, anh hát cũng rất hay, giọng anh trầm và ấm áp, nghe quyến rũ lạ thường. Trong trí óc non nớt của tôi, anh là thần tượng, cái gì của anh cũng nhất, anh cao lớn, đẹp trai giống tài tử Marlon Brando trong những phim chiếu bóng, anh hát hay không thua Sĩ Phú, anh lại học giỏi nhất xóm. Có gì lạ đâu? trong một khu phố đa số là công chức nhỏ và những dân tiểu thương, con cái chưa qua bậc trung học, sự việc có một anh con trai sắp sửa thi tú tài là một điểm nổi bật. Nhất là khi anh thi đậu, trở thành sinh viên đại học, anh là niềm hãnh diện của cả xóm, anh là tấm gương để các bậc cha mẹ trông vào mà răn dạy con cái. Nhưng có người không nhìn anh qua lăng kính phóng đại, đó là chị Quỳnh Hương của tôi, chị nói con trai học văn khoa là cù lần, con người của anh cũng cù lần... Mặc chị chê bai, tôi nghĩ ngược lại, tôi thấy anh là một người tài hoa đáng mến, chỉ thiếu con bạch mã, anh rất giống với ông hoàng tử trong mơ của tôi. Tôi thường nhìn anh với cặp mắt ngưỡng mộ, thời gian qua, khi tôi lớn lên, lòng ngưỡng mộ đó vẫn không thay đổi. Còn anh, chắc chẳng bao giờ anh thèm để ý đến con bé con, tóc cột đuôi ngựa, da đen nhem vì đang nắng, thỉnh thoảng vẫn tụ tập cùng đám con nít, thập thò trước cửa nhà anh, nghe anh đàn hát. Đôi lần thấy ồn, anh xua tay biểu đi chơi chỗ khác, thế là thành Hiền, em anh lại kéo cả bọn ra bãi sông, rủ nhau nô đùa. Nơi đây, không biết ai trồng mà có một cây trướng cá, cành lá xum xuê mọc de ra mặt sông nên không ai dám trèo, trừ thành Hiền, nó leo cây rất giỏi mà bơi lội cũng rất cừ. Mùa hè, cây đơm

chi chít những trái màu đỏ và vàng, những trái trứng cá chỉ lớn bằng đầu ngón tay, chín mọng, thơm phức ngó bắt thèm. Hiền trèo lên hái cả vốc, bỏ đầy hai túi, xuống chia cho tụi nhỏ, lúc nào nó cũng lựa cho tôi những trái to nhất, và chia cho tôi phần nhiều nhất. Hiền chiều tôi lắm, tôi rủ chơi trò gì nó cũng chịu. Những lần chơi chung, nó vẫn nhường nhịn và giả vờ thua, cố ý để cho tôi thắng. Nó còn dạy tôi bơi nữa, tôi nhút nhát, lại hay sợ nước, nên dù Hiền có kiên nhẫn dạy mãi, tôi cũng chỉ biết bơi lồm bồm, nhưng nó không bao giờ nổi cẩu. Có lần trèo tổ chim bắt được hai con sáo thật đẹp, Hiền chăm chút nuôi lớn và dạy sáo học nói, thằng San thích mê, gạ mua một con với giá năm đồng. Đạo đó năm đồng to lắm, có thể mua được cái xe lửa chạy bằng pin có đường rầy dài bằng chu vi cái bàn lớn. Đó là món đồ chơi xa xỉ mà Hiền hằng mơ ước, nhưng khi tôi ngỏ lời thích sáo, Hiền đổi ý không bán nữa, mà đem cho tôi. Có lần chơi trò đấm cưới, Hiền kết một vòng bông sứ thật đẹp, quàng lên tóc cho tôi giả làm cô dâu, nó nghiêng đầu ngắm nghía một hồi rồi nói:

- Lớn lên tao sẽ cưới mày.

Tôi lắc đầu:

- Hồng chịu đâu!

- Tại sao?

- Lớn lên tao sẽ lấy hoàng tử. Hoàng tử đẹp trai, đâu có sún như mày?

Hiền ngẩn mặt ra một lúc rồi hỏi:

- Nếu mai một tao hết sún, mày có chịu không?

- Cũng không!

- Tại sao?

- Tại... tại... không là không, vậy thôi. Tôi gỡ vòng hoa ném xuống đất, không chơi trò này nữa, bữa nay mày kỳ cục, nói toàn những chuyện gì ở đâu á!

Lúc đó tôi chín tuổi, chưa biết mắc cỡ. Rồi tôi mười hai, còn Hiền thì đã hết sún. Một hôm nó rủ tôi đi tắm sông, tôi không chịu, nó hỏi tại sao, tôi nói:

- Tao lớn rồi, không cởi trần nữa, kỳ lắm.

Hiền nhìn tôi chăm chú và mỉm cười:

- Vân nói đúng, tụi mình lớn rồi. Nghĩ ngợi một lát, nó bỗng đề nghị, Vân nè! từ nay đừng kêu Hiền bằng mày nữa nghe?

- Thế kêu bằng gì?

- Bằng anh, như mấy người lớn đó?

- Còn khuya!

- Vậy kêu bằng tên nghe?

Vừa nói nó vừa nhìn tôi như năn nỉ, tôi thấy cũng chẳng hại gì nên gật đầu:

- Ừ, kêu tên thì tạm được.

Hiền mừng rỡ, chạy ngay về nhà, lát sau đem ra cho tôi một trái ổi xá lý to tướng, bảo là để ăn mừng. Cuối mùa hè năm đó, gia đình anh và gia đình tôi tổ chức đi Vũng Tàu chơi chung.

Chúng tôi chạy nhảy trên bãi biển, tôi không biết bơi, nhưng cứ liều lĩnh theo mọi người ra xa, nước ngập gần tới vai. Bất chợt một con sóng lớn ập tới, xô tôi té nhào, tôi loạng quạng mãi vẫn không thể đứng lên được, tôi bị uống một ngụm nước khá lớn, ho sặc sụa. Hiền hốt hoảng níu được tôi, nhưng không đủ sức giữ cho tôi đứng vững và đưa tôi lên cao để tránh một con sóng khác, Hiền hét lên âm ỹ. Anh đang đẩy phao cho chị Quỳnh Hương, thấy thế vội buông bả bơi tới, rồi với đôi tay khoẻ mạnh, anh bế bổng tôi lên, đem vào bờ. Trong cánh tay vững vàng của anh, tôi cảm thấy nhỏ bé và vô cùng yếu đuối, chưa bao giờ anh gằn gụi tôi đến thế,

tôi có thể nghĩ thấy hơi hướm đàn ông toát ra từ bộ ngực nở nang của anh, và đôi mắt anh sâu thăm thẳm... Tôi rùng mình, khẽ nhắm mắt lại, người run lên nhẹ. Anh ghé sát mặt tôi, hỏi giọng lo lắng:

- Em có sao không, Vân?

Tôi lắc đầu, nước mắt tự dưng trào ra, tôi oà khóc như một đứa trẻ. Mọi người tưởng là tôi sợ hãi, không ai biết rằng đó là những giọt nước mắt xúc động của cô bé mới lớn, lần đầu tiên cảm thấy những rung động kỳ diệu ở trong tay một người khác phái.

Năm tôi mười ba tuổi, mới bắt đầu biết làm dáng. Lần đầu tiên mặc thử cái áo dài mới, đi ngang nhà anh, tôi cố ý đi chậm lại, tôi biết giờ này anh đang có nhà. Quả vậy, anh đang đứng ở trong cửa sổ nhìn ra. Đạo này anh hay nhìn sang nhà tôi, chẳng biết anh nhìn cái gì, hay tôi chỉ tưởng tượng? Nhưng chiều nào anh cũng đem đàn ra gảy, toàn những bản tình ca, nghe thật là du dương. Hôm nay thấy tôi mặc áo mới đi ngang, anh có vẻ ngạc nhiên, thông thả bước ra cửa, tôi dừng bước, e ấp mỉm cười. Anh ngắm nghía tôi một hồi rồi gật gù:

- Bữa nay trông Vân lạ ghê!

Tôi tưởng được anh khen nên đỏ mặt, sung sướng:

- Chắc tại hôm nay là lần đầu tiên em mặc áo dài. Anh thấy đẹp không?

Trong thâm tâm, tôi mong được nghe một lời tán dương, nhưng thất vọng biết bao khi anh lắc đầu:

- Không! Vân đừng mặc áo dài, trông lụng thà, lụng thùng kỳ lắm.

Nói xong anh thản nhiên bỏ vô nhà, mặc tôi đứng trơ, vừa tủi thân vừa bẽ bàng. Sao cùng một thứ hàng may áo, mà chị Quỳnh Hương mặc coi đẹp quá, còn tôi thì bị chê xấu xí? Chắc vì thân hình tôi chưa phát triển, chưa có những đường cong, nét lượn mỹ miều của thiếu nữ, tôi vẫn còn là một cô bé gầy gò, nửa trẻ con, nửa người lớn. Vậy mà không biết thân, còn khoe làm chi? xấu hổ quá, tôi đứng xó rớ, mặt nóng lên, nước mắt viền quanh. Hiện này giờ vẫn đứng yên quan sát, thấy thế vội nắm lấy tay tôi an ủi:

- Đừng để ý đến lời anh ấy. Mỗi người một mắt, tôi lại thấy khác, tôi thấy Vân mặc áo dài coi cũng chạc hẳn lên.

Tôi hất tay Hiền ra, sẵn cơn tức, tôi trút hết cả lên đầu hắn:

- Mấy người ác lắm. Đi hết đi! tôi không cần ai an ủi hết.

Nói xong, tôi cầm đầu chạy một mạch ra bờ sông sau nhà. Đến bên cây trướng cá, tôi dừng lại thở, mặt đỏ gay, không hiểu vì nắng hay vì xấu hổ. Hiền này giờ vẫn lẻo đẻo theo sau, lải nhải xin lỗi dùm anh hắn, nhưng tôi không thèm trả lời. Tôi tìm một chỗ có bóng mát, toan ngồi xuống trên đám lá khô dây nhắt, thì Hiền bỗng chọt la lên:

- Dừng, đừng ngồi! chỗ đó có hang chuột.

Tôi nhảy nài, Hiền cười hề hề:

- Chuột công to lắm, để tôi hun khói cho nó chạy ra cả bầy cho Vân xem nhé?

- Khỏi, khỏi... Tôi sợ hãi kêu lên.

- Đùa thôi mà, đừng sợ! Bây giờ Hiền đi bắt cho Vân mấy con bướm đem về ép nghe?

- Không, ác quá!

- Thế sao mọi lần Vân vẫn thích?

- Bây giờ không thích nữa, thế thôi.

Hiền nhìn tôi, lắc đầu:

- Đạo này Vân lạ quá, Hiền không hiểu nổi.

Thế rồi, nghĩ ngợi làm sao, Hiền bỗng nói:

- Vân ở đây đợi, Hiền bơi qua bên kia sông bẻ bắp ăn.
Nói xong, không đợi tôi đồng ý hay không, Hiền cởi áo, nhào xuống nước, sai một hơi qua bờ bên kia, bẻ một ôm bắp đem về, lui hui nướng ăn tại chỗ. Bắp nếp non nướng toả mùi thơm điếc mũi, tôi không dỗi được lâu, hai đứa ăn quên thôi, mặt mũi cả hai đều nhọ nhem. Nhìn mặt Hiền dính đầy lọ nghe trông như một thằng hề, tôi không thể nín được, bật lên cười, quên con tức bị chê xấu xí. Hiền thấy tôi hết giận thì sung sướng ra mặt. Vẫn giống như hồi còn bé, Hiền chiều theo tất cả mọi ý muốn của tôi, kể cả những ý muốn tai quái, như có lần cách đây đã mấy năm, tôi bảo Hiền phải để cho chuồn chuồn cắn rốn nó (?!?) thì dạy tôi bơi mới có kết quả, vậy mà nó cũng nghe theo. Nhưng sau đó tôi dỗi ý không chịu tập bơi nữa, chắc là Hiền tức, nhưng cũng không dám can ngăn, nó sợ bị tôi nghỉ chơi. Niềm vui của Hiền là được thấy tôi vui, bây giờ cũng vậy, nó vui sướng hơn hờ khi thấy tôi cười. Sau khi ăn uống no nê, Hiền lẳng xẵng đi múc nước để hai đứa rửa tay, rửa mặt.

Sinh nhật mười bốn tuổi của tôi, Hiền rụt dè đưa cho tôi một hộp nhỏ bọc giấy màu, có cột nơ hẳn hoi, lí nhí nói:

- Tặng Vân nè!

Hắn dúm gói quà vào tay tôi, rồi ù té chạy mất. Tôi mở gói quà, một cái băng đô cài tóc bằng nhung đỏ thật đẹp, kèm theo lá thư màu xanh với hàng chữ của Hiền “Tặng sinh nhật Ái Vân, để kỷ niệm ngày mới lớn.” Tôi mỉm cười, dạo này Hiền hay để ý săn sóc tôi từng ly, từng tí. Từ nhỏ, Hiền vẫn hay cho tôi quà, thường chỉ toàn là đồ ăn, khi thì trái ổi, trái cóc, khi thì gói kẹo hoặc phong bánh in, đây là lần đầu tiên hắn tặng tôi một món đồ trang điểm. Tôi xăm xoi, cài thử lên tóc, thấy đẹp thì cất giữ, lâu lâu mới đem ra diện, những khi ấy, Hiền nhìn tôi với ánh mắt cảm động và... biết ơn. Anh hẳn trái lại, chẳng bao giờ thêm quan tâm đến tôi, anh vô tình tới nỗi không hề biết rằng anh đã làm tôi đau lòng, nấu ruột nấu gan cả tháng trời về lời phê bình tàn nhẫn của anh dạo nọ. Thế nhưng một hôm anh đã làm tôi ngạc nhiên lẫn sung sướng, khi nghe anh khen:

- Vân học giỏi ghê, còn nhỏ mà sắp thi trung học rồi.

- Em mười bốn, sắp sửa mười lăm rồi chứ bộ? Tôi dẫu môi nhõng nhẽo.

Anh mỉm cười:

- Thiệt à? hèn chi dạo này anh thấy Vân lớn bồng hẳn lên, ra vẻ thiếu nữ lắm rồi. Vân lớn lên rồi cũng sẽ đẹp như chị Quỳnh Hương cho coi.

Tôi mắc cỡ ửng hồng đôi má:

- Anh nói thế, chứ em làm sao sánh với chị Quỳnh Hương được?

- Sao lại không? chị em thì giống nhau cũng là sự thường chớ. Xem kia! khi Vân cười, cái miệng in hệt chị Quỳnh Hương.

Tôi sung sướng, mặc dù biết đó chỉ là những lời tâng bốc, có lẽ tôi chỉ giống chị Quỳnh Hương ở đôi má lúm đồng tiền và cái miệng cười thật tươi, chứ đẹp như chị thì khó hy vọng, bởi vì chị Quỳnh Hương chẳng những đẹp nhất xóm, mà còn đẹp nhất trường nữa. Chị hơn tôi có năm tuổi mà đã biết bao nhiêu người trồng cây si, còn tôi vẫn còn vẻ ngây ngô của một cô bé mới lớn với thân hình thẳng đuột, xẹp lép như lá lúa... Nhưng rồi tôi sẽ thay đổi chứ, khi tôi đến tuổi dậy thì. Chẳng biết anh khen thật hay xã giao, nhưng dù sao những lời ca tụng của anh cũng làm cho tôi mát lòng, mát dạ và cảm động hết sức, tôi nhìn anh với ánh mắt chứa chan cảm tình. Sự thân mật giữa anh và tôi ngày càng tăng thêm, bây giờ thì anh không còn làm lơ với tôi như trước kia, con bé đã bị anh chê xấu xí. Chẳng những anh khen mà còn tìm cách lấy lòng tôi nữa, chẳng hạn biết tôi thích đọc sách, anh vội vàng mua đủ loại sách truyện cho...

Hiền, vì anh biết thể nào Hiền cũng tặng lại cho tôi. Vì anh tử tế như vậy, nên mỗi khi chị Quỳnh Hương bĩu môi chê anh điều gì, là tôi lại bênh anh chăm chăm, trước mặt chị, tôi không tiếc lời ca tụng anh. Biết được như vậy, anh có vẻ cảm ơn tôi lắm. Một hôm đang lúc chuyện trò thân mật, anh bỗng hỏi:

- Vân này, chị Quỳnh Hương đã có bồ chưa?
- Anh hỏi để làm gì?

Anh lúng túng, nhưng làm ra bộ thản nhiên:

- Ờ, thì hỏi chơi cho biết vậy mà.
- Chị Quỳnh Hương có nhiều bạn lắm, trai cũng như gái, còn bồ thì em không biết.
- Bồ là bạn thân nhất ấy mà.
- Chị Mai chơi thân với chị em lắm, vẫn thường đến nhà em học bài, hai người cùng làm bài tập chung...

Anh ngắt lời:

- Không, anh nói bạn trai cơ! Em thấy chị Quỳnh Hương có vẻ thích ai nhất?
- Em làm sao biết được?

Thấy không khai thác được gì thêm, anh thôi không hỏi nữa và nói lảng sang chuyện khác.

Nhưng từ đó tôi không còn hứng thú để trò chuyện nữa, tôi hoang mang tự hỏi anh điều tra về chị Quỳnh Hương là có ý gì? Một ý nghĩ thoáng qua làm tôi buồn rầu, thì ra mình không phải là đối tượng để anh quan tâm, mà anh chỉ muốn làm thân với tôi để hỏi về chị Quỳnh Hương? Anh chưa hề thích tôi bao giờ cả, mà chỉ để ý đến chị Quỳnh Hương...

Hiền vô tình đã xác nhận điều nghi ngờ của tôi là đúng, khi một hôm hần thì thâm tiết lộ:

- Ông anh của Hiền mê chị Quỳnh Hương, Vân ạ!
- Sao Hiền biết? Tôi hỏi mà lòng tái tê.
- Biết chứ sao không? người mê gái cái mặt dờ dãn dễ thấy lắm. Sách vở của anh ấy vẽ chẳng chịt toàn tên Quỳnh Hương, anh Vinh còn làm thơ...
- Thôi, thôi đủ rồi. Tôi ngắt lời, đừng nói với tôi chuyện đó nữa, tôi không muốn nghe, Hiền đi về đi!

Nói xong tôi quay ngay vào nhà, bỏ mặc Hiền đứng ngơ ngác. Tôi biết tôi không thể che dấu được nỗi thất vọng sâu xa đang hiện ra trên nét mặt, tôi không muốn ai thấy được tâm trạng của tôi trong lúc này. Lặng lẽ, tôi bỏ vào phòng riêng đóng cửa lại, nghiền ngẫm nỗi đau một mình. Từ hôm đó, tôi cố lánh mặt anh, mỗi lúc phải đi qua đầu ngõ, tôi cúi đầu, cắm cúi bước thật nhanh. Tôi tránh cả Hiền nữa, dạo này hần hay qua nhà tôi, rủ tôi đi câu cá, thảng hoặc lắm tôi mới nhận lời, thật tình tôi không còn thấy hứng thú gì chơi những trò chơi ngày xưa tôi vẫn thích. Hiền không hiểu những biến chuyển trong nội tâm tôi, hần thấy tôi buồn thì cũng buồn lây, hần từ chối không theo các bạn đi chơi thả diều, đá banh, lội đua qua sông... là những trò giải trí hần vẫn ưa thích. Chắc cũng giống như tôi, Hiền có tâm sự riêng. Bẵng đi gần cả tháng, một hôm anh Vinh đón tôi ở đầu ngõ, lúc tôi đi học về:

- Dạo này lâu quá sao không thấy Vân qua chơi? Lại cãi nhau với thằng Hiền chứ gì? Cái thằng tệt thì thôi, sao lại làm cho Vân giận chứ?

Tôi muốn nói người tôi giận là anh đó, người tôi thương cũng là anh đó, không phải Hiền đâu, nhưng tôi không dám nói, nên cứ cúi mặt làm thinh. Anh hiểu lầm im lặng là xác nhận, nên nói như an ủi:

- Để anh la thằng Hiền cho, bắt nó phải xin lỗi Vân. Thôi, vô nhà anh chơi, mẹ anh mới nấu xong nồi chè khoai môn ngon lắm, lát nữa sẽ biểu thằng Hiền đem qua biếu bên nhà em đó.

Vừa nói, anh vừa vỗ nhẹ vào vai tôi rồi cười. Tôi rùng mình, cảm giác trên bãi biển hôm nào trở lại... Tay anh như có luồng điện và tia nhìn của anh sao thu hút quá. Anh Vinh có cặp mắt sâu thăm thẳm, vô cùng quyến rũ, anh nhìn ai là y như người đó bị chìm trong đáy giếng - hay chỉ mình tôi có cảm giác đó? tôi cũng không rõ nữa - Nhưng bây giờ thì cặp mắt đó đang nhìn tôi thiết tha như mời gọi, thế là như có một ma lực, tôi lẳng lặng theo anh vào nhà. Anh bê ra một chồng sách, đưa cho tôi:

- Anh mua sách này là để Hiền đem qua cho em, nhưng mấy hôm nay thấy nó cứ buồn bã chuyện gì đâu không, anh cũng chưa kịp hỏi. Thì ra là chuyện xích mích giữa hai cô, cậu...

- Không phải đâu anh! em và Hiền đâu có cãi nhau?

- Thế là chuyện gì?

- Em... em cũng không biết. Tôi áp ứng.

- Thôi được, để anh hỏi nó. Hai đứa không cãi nhau là tốt rồi. À dạo này em vẫn đi học đều chứ?

- Em vẫn...

- Tháng mấy em thi nhỉ?

- Tháng sáu.

- Chuẩn bị bài vở xong chưa?

- Sắp.

Câu chuyện nhạt nhẽo mà cứ tiếp tục, và tôi vẫn chưa chịu ra về. Quanh co một hồi, rồi anh mới chịu nhập đề:

- Anh muốn nhờ Vân giúp anh chuyện này, Vân có bằng lòng không?

- Anh cứ nói đi, nếu dễ thì em sẽ giúp anh.

Vừa nói tôi vừa xúc một miếng chè ngọt lịm đưa vào miệng. Anh cười:

- Dễ ợt à.

Nói xong, anh đứng dậy đi về phía bàn học, rút từ trong ngăn kéo ra một lá thư viết sẵn, cho vào phong bì, dán lại cẩn thận rồi mới đưa cho tôi:

- Em giúp anh đưa cái thư này, trao tận tay cho chị Quỳnh Hương dùm anh nhé?

Cái miếng trên tay tôi rơi xuống, miếng chè trở nên đắng ngắt trong miệng, nuốt mãi không trôi, nó cứ nằm chận nơi cuống họng, làm tôi ngộp thở, mặt tôi đỏ lên rồi tái xám. Anh hốt hoảng:

- Em làm sao vậy?

Tôi nuốt ngược mãi mới trôi được cục nghẹn, nước mắt cứ chực ứa ra, nhưng tôi cố gắng ngăn lại. Tôi cố gượng một nụ cười như mếu:

- Em mắc nghẹn, nhưng không sao cả.

Anh thở phào:

- Vậy mà làm anh hết hồn. Ăn từ từ thôi.

Anh dễ tin và hiểu sự việc một cách đơn giản, anh không biết rằng anh đang đang xé nát tim tôi. Anh tàn nhẫn quá, tôi muốn đứng dậy bỏ ra về lập tức, nhưng tôi không còn đủ sức, tay chân tôi rũ liệt và đầu gối tôi lỏng lẻo, chắc chắn tôi không thể đứng vững trên đôi chân của mình. Tôi đành ngồi im chịu trận, nghe lòng tan nát, nghe thế giới như đang sụp đổ quanh mình. Anh chẳng bận tâm nhiều về tôi, anh đang mãi nghĩ cách chinh phục chị Quỳnh Hương... Với anh, tôi chỉ là một con bé con tham ăn mắc nghẹn, anh ngó lơ cho nó khỏi mắc cỡ, như thế là lịch sự rồi. Đợi hoài thấy tôi vẫn không nói năng chi cả, anh sốt ruột dục:

- Sao? Vân nhận lời chứ?

Tôi không biết phải trả lời anh thế nào? từ chối ư? tôi không không biết phải viện lý do gì chính đáng để từ chối anh cả, nhưng nếu nhận lời thì có khác gì tôi tự tay phá hỏng mối tình tôi vẫn ấp ủ từ lâu trong lòng? Thấy tôi cứ làm thinh, anh có vẻ giận:

- Anh nờ có một việc dễ dàng như thế mà sao Vân cũng ngần ngại?

Tôi cố nén tiếng thở dài:

- Em ngần ngại là vì em có lý do riêng của em.

- Lý do gì?

- Em sợ ba má em biết. Tôi cố nạy ra một cơ.

- Vân đừng sợ, không ai nói cả, sao biết?

Rồi anh dỗ ngọt:

- Anh không thấy có gì rắc rối hết, việc chi mà phải nghĩ tới nghĩ lui? Vân cố gắng giúp anh lần này đi, xong việc anh sẽ mua vé cho em và Hiền đi coi xi nê, cho hai người làm huê với nhau...

Sự hồi lộ trắng trợn của anh làm tôi tự ái, anh coi tôi là loại người nào? anh mua tình cảm của tôi bằng một vé xi nê có vài đồng bạc? Xấu hổ lẫn tức giận làm cho tôi mất bình tĩnh, tôi ngược cặp mắt oán hận nhìn anh, nói như hét:

- Khỏi mua vé, em sẽ đưa thơ cho anh, nhưng em không đi xi nê đâu.

Nói xong, tôi chộp lấy lá thơ, chạy bay ra cửa, mặc anh ngơ ngác trông theo, đúng là anh không hiểu gì cả. Chị Quỳnh Hương quả là có một trái tim sắt đá - chỉ đối với anh thôi - Nhận được thơ anh, chị không ngần ngại vò nhàu, quăng ngay vào thùng rác, rồi quay qua cắn nhả tôi:

- Ai biểu mày nhận thơ hử? Từ nay đừng bao giờ làm vậy nữa, nghe chưa?

Tôi bất bình dùm cho anh:

- Ít nhất chị cũng nên coi xem anh ta viết gì chứ?

- Mày thích thì mày coi đi. Chị cười mũi, hừm! thằng cha cù lần đó mà đòi tán tao? đừng có mà nằm mơ.

Nói xong chị bỏ đi chỗ khác. Chờ cho chị đi khỏi, tôi lặng lẽ lượm thơ, vuốt cho phẳng phiu rồi đem vào phòng riêng đọc. Thơ anh viết mùi tận mạng, những lời dịu dàng tình tứ, ngọt ngào còn hơn cả trong tiểu thuyết tình, làm tôi rung động cả con tim. Tôi áp lá thơ màu tím, thơm ngát mùi nước hoa lên ngực, mơ màng tưởng tượng đó là những lời anh viết cho tôi, và tôi sung sướng. Chắc anh cũng đang sung sướng với sự tưởng tượng của anh, chắc anh tưởng chị Quỳnh Hương cảm động lắm khi đọc những lời tỏ tình của anh, chắc chị đang nóng lòng mong đợi cái ngày hẹn hò anh viết trong thơ. Anh mơ một ngày nào đó anh và chị Quỳnh Hương sẽ sánh vai nhau trên con đường tình... Thôi cứ để cho anh mơ, giấc mơ yêu nào mà chẳng đẹp, tôi không đành phá tan giấc mộng của anh. Nhưng anh không đợi được lâu, chỉ ba hôm sau, anh đã tìm gặp tôi ở công trường, dáng anh bơ phờ trông thật là tội nghiệp.

- Mấy hôm nay anh không ăn ngủ gì được.

Tôi đi guốc vào bụng anh, nhưng vờ hỏi:

- Tại sao?

- Anh mong Vân hết sức...

Thái độ nôn nóng của anh khiến tôi lại nổi cơn tức, anh mong gì tôi? anh chỉ sốt ruột muốn biết phản ứng của chị Quỳnh Hương. Tôi chỉ muốn nói huých tẹt hết sự thực, để nhìn anh đau khổ cho hả dạ, nhưng rồi tôi lại không nỡ.

Khi anh hỏi:

- Chị Quỳnh Hương có đọc thơ anh không?

Tôi nói dối:

- Có!

Mắt anh sáng lên:

- Thế chị ấy có nói gì không?
- Không, không nghe chị nói chi hết.

Thấy mặt anh xiu đi, tôi lại phải nói dối lần nữa:

- Nhưng chị ấy mỉm cười.

Lập tức mặt anh tươi trở lại:

- Quỳnh Hương nghĩ sao mà lại mỉm cười, em nhỉ?
- Em đâu có biết.
- Sao không hỏi?
- Ai hỏi kỳ vậy? mà có hỏi chị cũng không trả lời đâu, chuyện riêng của chị mà.
- Ừ nhỉ, khó hiểu quá...

Nghĩ ngợi một lúc, anh lại đề nghị:

- Vân giúp anh một lần nữa đi!
- Lại đưa thơ nữa à?
- Ừ.
- Đưa gì mà đưa hoài vậy?

Anh gãi tai, cười ngượng nghịu:

- Thì đưa cho tới khi chị trả lời anh.

Tôi ngần ngừ vì sợ nhận thơ sẽ bị chị Quỳnh Hương mắng, nhưng rồi sự tò mò và thích thú được đọc thơ anh đã thắng, tôi gật đầu bằng lòng. Cũng như lần trước, số phận lá thơ thật là hẩm hiu, chị Quỳnh Hương cau mày gắt:

- Chị đã nói rồi, sao mà cứ nhận thơ của người ta làm gì? Biểu anh ta thôi đi, đừng có vớ vẩn nữa.

- Chị ác ghê!

Miệng tôi trách chị, nhưng lòng tôi vui sướng như vừa trút được một gánh nặng, chị Quỳnh Hương không ưng anh thì tôi còn hy vọng, tôi hy vọng sẽ lấp được chỗ trống trong trái tim anh. Thấy chị cầm lá thơ oan xé, tôi hốt hoảng ngăn lại:

- Đừng! chị không đọc thì cho em.

Chị nhìn tôi hơi thoáng chút ngạc nhiên, rồi mỉm cười:

- Đây, cầm đi! Mà có tò mò thì cứ việc đọc, còn tao thì đừng hòng, chẳng tội gì mất thì giờ vô ích.

Nói xong, chị ngồi xuống ghé trước bàn phấn, sửa soạn trang điểm, hôm nay chị có hẹn với anh Khánh. Tôi bỏ vào phòng riêng, đem theo lá thơ.

Đêm hôm đó tôi nằm mơ, một giấc mơ thật đẹp, tôi mơ được cùng anh lạc vào một khu rừng vắng, có suối róc rách, có chim hót, có hoa thơm bướm đẹp, có hoa cỏ xinh tươi, anh cầm tay và nói yêu tôi... Tỉnh giấc, tôi khóc ướt gối, anh Vinh ơi! nếu giấc mơ mà là sự thật, em sẽ hạnh phúc biết bao. Anh cứ đuổi theo một cái bóng, sẽ hoài công thôi, chị Quỳnh Hương không yêu anh đâu, chị đã có người khác. Nhưng còn em, sao không bao giờ anh nghĩ đến em? sao anh không hiểu tình em? Đừng coi em là trẻ con anh nhé? em đã biết yêu rồi, em yêu anh đó. Anh có biết anh đã vô tình dẫm lên con tim của em khi anh nhờ em giúp anh tỏ tình với người khác? Em đã đau khổ thế nào, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, bởi vì em muốn thấy anh sung sướng. Nhưng bây giờ thì em biết chắc anh chỉ hoài công thôi. Đọc thơ anh mà thương anh quá đỗi,

anh đặt tình yêu sai chỗ rồi, em không biết anh sẽ buồn đến thế nào khi biết được sự thật? Nếu anh hiểu tình em, nếu những lời ngọt ngào ân tình kia anh dành cho em, em sẽ không bao giờ làm anh buồn lòng đâu.

Bây giờ thì tôi sợ phải chạm mặt với anh Vinh, vì tôi sợ sẽ phải nói ra sự thật. Trong nhiều ngày, anh nôn nao chờ đợi lá thư hồi âm của chị Quỳnh Hương, mà không biết rằng những lá thư tình say đắm anh viết cho chị với tất cả con tim của anh đã bị chị quăng bỏ, và hiện đang nằm dưới gối của tôi. Trời ơi! tình yêu sao mà ngang trái? Tim anh chỉ mang hình bóng của chị Quỳnh Hương, còn tim tôi lại mang đầy hình bóng của anh. Nhưng tôi biết tôi chỉ là người đứng bên lề cuộc đời của anh thôi, mười lăm tuổi, tôi vẫn bị anh coi là trẻ con, không bao giờ anh thèm để ý, thì làm sao anh hiểu được tình tôi? Trốn anh được một tuần, một hôm anh lại đến tìm tôi nơi công trường.

- Tại sao Vân cứ tìm cách lánh mặt anh?

Tôi buột lòng phải nói ra sự thật:

- Tại em không muốn làm anh đau lòng, chị Quỳnh Hương bảo anh thôi đừng viết thư cho chị ấy nữa.

- Tại sao vậy?

Mặt anh tái mét thấy tội nghiệp, nhưng đã trót nói ra rồi, tôi đành phải tiếp tục:

- Tại chị ấy đã có người yêu rồi.

- Thật à? Anh bật ra một tiếng rên nghe xé lòng.

Tôi cũng dứt từng khúc ruột, tôi đau đâu có kém anh khi thấy anh thất tình kẻ khác. Tôi nói mà không dám nhìn vào mặt anh:

- Em nói thật, không tin anh cứ đi tìm chị ấy mà hỏi.

- Không, anh tin chứ, nhưng anh buồn quá.

Anh thần thờ một hồi rồi bỏ đi. Nhìn anh lên xe Honda rồ máy phóng đi, tôi lo sợ, không hiểu bằng cách nào anh về đến nhà mà không gặp tai nạn. Từ hôm đó không thấy anh đàn hát gì nữa, anh lánh mặt mọi người, anh tránh luôn cả tôi. Năm sau, chị Quỳnh Hương lên xe hoa về nhà chồng. Trước đám cưới một tuần, anh bỏ nhà đi mất, sau này nghe nói anh tình nguyện đăng lính. Ba năm sau, gia đình tôi rời xóm, dọn nhà đi nơi khác, nhưng Hiền vẫn tới lui thăm viếng. Lúc này cả hai chúng tôi đều đã lên đại học, Hiền học giỏi lắm và trúng tuyển kỳ thi học bổng đi du học ngoại quốc, hẳn chọn ngành hàng không. Trước khi chia tay, Hiền rụt rè ngỏ lời:

- Hiền đi bốn năm, Vân có buồn không?

Tôi thờ ơ:

- Việc gì phải buồn?

Hiền cau mày trách:

- Vân vô tình quá, còn Hiền thì nhớ Vân, đi không muốn đành... Đã có lúc Hiền muốn bỏ ý định đi du học đấy.

- Đừng dại! Tôi thành thật, đâu có dễ gì xin được học bổng?

- Vẫn biết thế, nhưng phải xa Vân, tôi... tôi... chịu không nổi.

- Rồi sẽ quen đi mà.

- Khó lắm, mình là bạn của nhau mười mấy năm trời, bỗng chốc phải xa nhau không khổ sao được? Hiền đi mà để hồn lại đây...

- Đừng! không hồn thì chết mất còn gì? hồn bao giờ cũng phải đi với xác chứ?

- Vân cứ đùa, chẳng lẽ Vân không hiểu lòng tôi ư?

- Vân hơi... hiểu hiểu.
- Vậy Vân chờ tôi nhé?
- Hiền sợ Vân lấy chồng à?
- Ừ, sợ!
- Nếu thế Hiền đừng lo, Vân sẽ không lấy chồng đâu.

Hắn cười, nét mặt rạng rỡ:

- Hiền coi đó là một lời hứa hẹn của Vân đó nghe?
- Vân có hứa gì đâu?
- Thì Vân vừa hứa là sẽ không lấy chồng đó thôi?
- Ừ, cái đó thì đã hứa, Vân đã nói thì sẽ giữ lời hứa.

Hiền sung sướng, hắn nắm lấy tay tôi thật lâu mới buông ra, hắn còn bịn rịn thêm một hồi nữa rồi mới chịu quay bước. Hôm đưa tiễn Hiền ra phi trường, có cả anh. Trông anh phong sương trong bộ áo nhà binh, mặt anh nâu xạm vì nắng gió và đôi mắt rất buồn. Tôi chờ hoài một ánh mắt, nhưng anh không nhìn ai cả, cứ cắm đầu lầm lũi bước. Nhìn dáng anh thiếu nã, lòng tôi quặn thắt, tôi biết anh chưa quên chị Quỳnh Hương, anh không bao giờ quên... Tôi bật khóc khi Hiền nói lời chia tay, tôi đã khóc thật sự, tôi khóc cho tôi, tôi khóc cho anh, và khóc cả cho Hiền nữa. Hiểu lắm những giọt nước mắt của tôi, Hiền nói giọng cảm động:

- Vân đừng buồn, thời gian rồi sẽ qua nhanh lắm. Cảm ơn những giọt nước mắt của Vân, Hiền sẽ nhớ mãi giây phút này. Mai này Hiền về, hy vọng mọi chuyện sẽ không thay đổi.

Tôi gật đầu:

- Sẽ chẳng có gì thay đổi đâu, Vân lúc nào cũng vậy, bây giờ và mãi mãi.

Tôi vẫn giữ lời hứa, nhưng là hứa với chính tôi, chứ chẳng phải vì Hiền. Những lá thơ chứa đầy thương nhớ của Hiền không làm tôi cảm động, tuy nhiên thỉnh thoảng tôi cũng viết thơ qua lại, khuyên khích hắn chăm lo học hành.

Bốn năm sau, Hiền về nước, hắn tìm đến thì tôi lánh mặt. Mẹ ngạc nhiên:

- Không phải con vẫn chờ đợi nó hay sao?
- Không phải đâu, mẹ ạ.
- Sao mấy năm nay con từ chối tất cả mọi đám mai mối?
- Tại con không muốn lấy chồng.
- Ở nhà làm mắm à? Bà có vẻ bực mình, nhưng vẫn nhẹ nhàng khuyên, con gái chỉ có một thời thôi, đừng để tuổi xuân qua đi uổng lắm. Mẹ thấy thằng Hiền được quá chớ, nó đẹp trai, có địa vị, có tương lai, lại yêu con hết lòng. Đừng bỏ lỡ cơ hội, mai một lại tiếc.
- Con sẽ không tiếc đâu.
- Mà còn muốn gì hơn nữa? nó bây giờ là một chàng phi công hào hoa phong nhã, là thân tượng của các cô gái thời nay, thiếu gì con gái đẹp vây quanh, mà nó lại chọn con.
- Hân hạnh lắm, nhưng con không yêu hắn.
- Mày chê nó ở điểm nào?
- Con đâu dám chê, chỉ tại không thích thôi.
- Thật mẹ không hiểu được mày, cứ kén cá chọn canh mãi, đám nào cũng từ chối. Năm nay cô đã hăm lăm, hăm sáu, trẻ trung gì nữa, không lẽ muốn ở vậy để làm gái già?
- Gái già thì đã sao? Tôi ôm mẹ nũng nịu, tại sao mẹ cứ muốn tống con đi? ở nhà với mẹ không phải sướng hơn sao?
- Thôi đi cô! nhà một bầy con gái, gả được con Quỳnh Hương mẹ đã mừng, bây giờ thì đến lượt mày, con chị đi trước thì con em mới theo sau được chứ?

- Mẹ cứ gả các em trước đi, còn con, xin mẹ để con yên.

Mẹ giận dỗi bỏ đi chỗ khác. Tôi đâu muốn làm mẹ buồn lòng, tôi cũng đâu muốn làm gái già? Chỉ tại duyên số, tại con tim tôi không thể rung động được nữa, tôi không muốn đem về cho chồng một thân xác vô tri.

Hiền chờ tôi thêm hai năm nữa không được thì cưới vợ, vậy quanh hẳn có biết bao nhiêu cô gái trẻ đẹp, và Hiền đã chọn được một cô đẹp nhất. Đám cưới, Hiền không mời tôi, nhưng tôi cũng lịch sự gửi mừng hẳn một món quà đáng giá. Đã lâu không ghé qua xóm cũ, sợ chạm mặt Hiền, bây giờ Hiền đã cưới vợ và dọn nhà ra riêng, một hôm tôi về thăm lại chốn xưa. Tối đầu ngõ, chợt dung tôi thấy lòng bồi hồi.

Dừng chân trước cửa nhà chàng

Thấy hoa vàng với bướm vàng hôn nhau

Tim chàng chẳng thấy chàng đâu

Lá rơi lá tả bên lầu như mưa

(Thơ Nguyễn Bính)

Căn nhà của anh vẫn y nguyên như xưa với hai cánh cửa màu xanh, với giàn bông giấy quanh năm trổ đầy bông tím, nhưng trước cửa có móc một ổ khóa to tướng, chắc chủ nhà đi vắng. Tôi đứng tần ngần rất lâu dưới giàn bông giấy, nơi trước kia tôi vẫn tụ tập cùng bầy con nít đứng nghe anh đàn...

Một bà cụ hàng xóm, không nhận ra người quen, nhưng cũng đơn dả chạy ra đón chào:

- Cô vào nhà tôi chơi, đứng ngoài này nắng chết.

Tôi chỉ ổ khóa to tướng trước cửa:

- Chủ nhà đi xa, phải không bác?

Bà cụ gật đầu:

- Phải, họ về quê ăn Tết, ra giêng mới trở lên. Cô đi thăm ai ở nhà này?

Tôi mỉm cười:

- Bác Năm không nhận ra cháu sao? khi xưa cháu ở xóm này, cháu là con của ông bà Hưng làm ở sở bưu điện đó.

Vừa nói, tôi vừa trở ngôi nhà cũ ở giữa xóm, bây giờ đã có chủ mới. Bà Năm nheo mắt nhìn tôi chăm chú, rồi chợt à lên một tiếng:

- Tôi nhớ ra rồi, cô có người chị đẹp lắm, lấy chồng làm bác sĩ ở bảo sanh viện Hùng Vương đó chứ đâu. Cả xóm đi ăn cưới cô ấy mà, còn cô lúc đó còn nhỏ. Chóng thiệt, mới đây mà đã mười mấy năm qua rồi, cô thay đổi nhiều quá, tôi nhận không ra. Bây giờ cô đã có chồng con gì chưa?

- Chưa bác à, cháu cao số nên không ai thèm cưới. Bây giờ thì cháu đã ngoài ba mươi rồi.

- Úi chao! ba mươi thì ba mươi, đã có làm sao? Bà an ủi, thời buổi nay người ta lấy chồng trẻ cũng là sự thường. Hay cô còn chờ đợi ai?

Tôi cúi đầu, xấu hổ:

- Có ai thương cháu đâu mà chờ với đợi?

- Đạo đó thấy cô với cậu Hiền thân nhau, tôi cứ tưởng...

- Không phải vậy đâu bác, tụi cháu chỉ coi nhau như bạn.

- Đâu có ai dè, chừng thấy cậu Hiền cưới vợ, mọi người mới vỡ lẽ. Bây giờ cậu Hiền đã có con rồi, thỉnh thoảng hai vợ chồng đem con về xóm này, ở chơi với ông bà nội mấy bữa.

Thằng nhỏ mới lẫm đẫm biết đi, cái mặt giống in hệt ba nó, coi dễ thương hết sức...

- Thế còn anh Vinh? Tôi sốt ruột hỏi.

- Nó buồn chuyện chi không biết nên bỏ học, đăng lính, xông pha hòn tên mũi đạn, nghe đâu nó liều lĩnh lắm. Thiệt đại đột quá, người ta chạy tiền chạy bạc để trốn lính, đảng này...

Bà ngưng lại không nói tiếp, tôi cố nén hồi hộp để giữ giọng cho tự nhiên:

- Anh Vinh có hay về thăm nhà không? bây giờ anh ở đâu hả bác?

- Nó đi luôn rồi, không về nữa đâu. Tôi nghiệp quá...

- Bác nói vậy nghĩa là sao? Tôi hỏi mà tim đập tưởng như vỡ lồng ngực.

- Vinh tử trận hồi đầu năm, không tìm thấy xác.

- Trời ơi!

Tôi không thể ngăn được tiếng kêu đau đớn như xé lòng, thế là người tôi thương, thế là niềm hy vọng cuối cùng của tôi đã tan thành mây, thành khói rồi. Nỗi tuyệt vọng khiến tôi không cảm được nước mắt, tôi ngược nhìn lên bầu trời cao, anh đang ở trên ấy, bay xa khỏi tầm tay của tôi, còn gì mà chờ với đợi? Giấc mơ một đời đã tắt, vì anh đã không còn, anh không có cả một nắm mộ cho tôi đặt một vòng hoa. Anh Vinh! anh Vinh ơi... tôi gọi tên anh bằng tiếng nói từ trong tim, bao giờ anh mới đến với tôi? sao chẳng bao giờ anh là của tôi, ngay cả sau khi anh đã chết? Tôi vẫn nhìn lên trời cao, tìm bóng dáng anh, nhưng chẳng thấy, chỉ thấy mênh mông mây trắng... Trời hôm nay nắng say như chói lòa, làm hoa cả mắt, mây như bành bồng dưới chân, tôi lão đảo đứng không muốn vững. Mơ hồ có tiếng bà Năm hốt hoảng:

- Cô làm sao vậy? trúng gió à? khi không sao mặt mày lại tái lợt đi thế kia?

Tôi giật mình ra khỏi cơn mộng du, gượng gạo trả lời:

- Không sao đâu bác, cháu chỉ hơi chóng mặt, chắc là tại trời nắng quá.

- Đúng vậy, mấy hôm nay thời tiết xấu quá, vừa nóng vừa ẩm, chính tôi cũng thấy khó chịu. Thôi, cô hãy uống hết ly nước mát này, rồi ngồi nghỉ một lát sẽ khỏi.

- Cám ơn bác.

Tôi cầm ly nước mà tay run run, nước sóng sánh tràn cả ra ngoài. Bà Năm chột nhìn tôi nghi ngờ:

- Nè! nói thiệt với bác đi, có phải cháu là người mà Vinh vẫn đợi? Hèn chi bao nhiêu năm rồi, nó nhất định không chịu cưới vợ, cho dù ba má nó cứ dục đã hoài. Hai người giận nhau chuyện chi để nó buồn phải đi đăng lính? Bất nhân dữ hôn, có giận cũng giận vừa vừa thôi, giận chi dai dẳng khiến cả hai đều khổ? Mà nó cũng tự ái nữa, sao không về xin lỗi cháu?

Bà còn nói nhiều nữa, nhưng tai tôi ù rồi, chỉ nghe câu được câu mất. Tôi cũng không còn hơi sức đâu để cãi chính, anh đâu phải vì tôi? trước sau gì anh cũng không yêu tôi, cho đến chết anh vẫn không hiểu được tình yêu thầm kín của tôi đối với anh, bởi vì chưa một lần nào tôi dám ngỏ.

Có những người trời sinh ra chỉ yêu có một lần trong đời thôi, là anh và tôi đó, nhưng cả hai đều không đạt được ước vọng. Hai tâm hồn cô đơn của chúng ta sao không tìm về với nhau nhỉ? Anh và tôi suốt đời chỉ đuổi theo những chiếc bóng, đã là bóng thì làm sao bắt được? nên chúng ta suốt đời hụt hẫng... Bây giờ nói chi thì cũng đã muộn. Anh hàng xóm ơi! anh đã đi xa thật rồi, anh đi không bao giờ về nữa, nhưng anh đi sao lại mang theo trái tim của tôi?

PHƯƠNG LAN

(trích trong tập truyện *Lấy chồng xa*)

EM MUỐN LÀ HOA CÀ PHÊ TRẮNG.

Em muốn là hoa cà phê trắng,
Nở trên sườn đồi đất đỏ Bazan,
Dù nơi ấy chưa lần nào em đến,
Những vườn cà phê trồng ở Tây Nguyên.

Như người Tây Nguyên hiền lành đơn giản,
Tháng hai tháng ba đến hẹn lại về,
Trên nương rẫy hoa vươn ra tìm nắng,
Đẹp từng chùm màu hoa trắng cà phê.

Ly cà phê đen, cà phê đen đá,
Hương vị cà phê quen thuộc từ lâu,
Thiếu ly cà phê chắc anh thấy nhớ,
Mà chẳng hỏi cà phê ấy từ đâu.

Cây cà phê khí hậu miền nhiệt đới,
Châu Phi, Ả Rập, Châu Mỹ xa xôi,
Cà phê ngon nổi tiếng trên thế giới,
Cà phê Việt Nam góp mặt với đời..

Em muốn là hoa cà phê trắng,
Hoa mọc từng chùm trái dài trên cành,
Buổi sáng sớm khi sương đêm còn đọng,
Hoa vẫn đong đưa vẫn tỏa hương nồng..

Bên ly cà phê anh ngồi trầm tư,
Quán cà phê quen, quán cà phê lạ,
Em chỉ gặp anh hình ảnh trong mơ,
Nên vẫn muốn được cùng anh tri kỷ.

CÂY SI HỌA SĨ

*Con ong, chú kiến lượn lờ
Dòng sông, ngọn suối đẹp bờ tre thêm
Vậy mà em đứng mình em
Tại sao anh thấy êm đêm bức tranh?*

*Không hoa, em đứng hiền lành
Tại sao hương ấy cứ hành hạ anh?
Chỉ một đôi mắt long lanh
Tại sao cứ sáng quắc quanh đêm trường?*

*Hương là hương! Hương lạ thường!
Thương là thương quá! Có tường lòng cho?
Giai nhân mắc bệnh giả đò
Giả vờ, anh vẽ: hẹn hò đôi ta.*

Á Nghi, 9-2-2014

EM VẪN LÀ EM!

*Nhức nhích là em biết liền!
Không nhờ anh mà thêm duyên,
Không vì anh khen mà đẹp,
Hạnh, dung còn mát vẫn nguyên!
Nét đẹp tâm hồn, tự nhiên*

Em muốn là hoa cà phê trắng,
Không chỉ làm đẹp trên nương rẫy xa,
Em sẽ được gần anh trong đời thật,
Vì anh là người thích uống cà phê.

Tháng mười một quả cà phê sẽ chín,
Có mùi hoa thơm em đã hẹn thề,
Trong hương vị ly cà phê anh uống,
May ra mùi hương em sẽ theo về.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Feb. 6- 2014)

*Như cây non chạm đất hiền
Lớn, xanh nổi bật thảo nguyên
Không vì anh chê mà xấu.*

Á Nghi, 9-2-2014

LỆNH THU.

Văn gì có thể bắt từ
Ngoại trừ HUYẾT LỆ TÂM THU
Của Người viết trang hùng sử
Hịch lưu từng nghĩa, từng từ.
Trong Hịch, nước mắt không dư
Máu anh hùng đã y như
Luân lưu từ thời quá khứ
Nuôi hoài MỐI HẬN NGHÌN THU.

Ý Nga, 8-2-2014

TÀI PHIỆT CŨNG THUA!

Không tài phiệt sao tiền tiền?
Tính bao con toán liền liền thế kia?
-“Vô Sản” qua mặt từ khuya
Giàu nhờ Chủ Đỏ kia kìa: Việt Nam!

Ý Nga, 8-2-2014

XUÂN ĐỢI CHỜ

Yêu thơ
ta trải giấy hoa
Đón Mừng Xuân Mới
gửi ba bốn vần
Về Người
vóc dáng phong trần
Tâm hồn cao trọng :
Chữ AN , Chữ TÌNH
Mai , Đào
hương nụ xinh xinh
Giữa rừng hoa thắm
nép mình chờ ai
Đâu đây
vọng khúc Thiên Thai
Khơi lòng
chuỗi ngọc
ai cài xa xưa
Nhớ nhung
nói mấy cho vừa
Dòng thơ nhắn nhủ :
sao chưa trùng phùng ?

Chúc Anh

MÁY PHẦN?

-Ghét anh! Ghét đủ... chín phần!
Khen chi mảnh... áo tứ thân mỡ gà
Mỡ đâu mà vịt với gà?
Còn khen mấm mặm, dưa cà đơn sơ.

-*Tưởng anh cà lơ, phát phơ*
Em chưa lại... một? Thằng Khờ hóa khôn!

TẶNG HOA

Chưa lẽ Tình, đã tặng hoa
Sao mà anh ngọt quá nha, thưa Chàng?
Thương anh vẫn giữ dịu dàng
Trong tình cử chỉ cho nàng của... Ai.

Á Nghi, 7-2-2014

Vẫn còn hy vọng phát ngôn:

Hay khen... yếm lụa... hợp hôn nhé nàng?*

Á Nghi, 7-2-2014

*Ngày xưa yếm lót bên trong

Không như Yếm Lụa Lụa Chồng thời nay.

VALENTINE NÀY

Người Sai mong chọn đúng đường

Người Thương sẽ hóa ngọt đường mạch nha

Ấm êm trong cửa, ngoài nhà

Mâm khoe hạnh phúc, vườn hoa khoe tình.

Á Nghi, 7-2-2014

CÁI VÒNG LUÂN QUẢN

Truyện của Phương Lan

Buổi sáng, tôi tới bệnh viện sớm, đi một vòng để thăm các bệnh nhân. Bước vào phòng số 13, thấy bà ta đang nằm lơ mơ, tưởng bà còn ngủ, tôi đành háng rồi mới lên tiếng:

- Chào bà Mei! Sáng nay bà khỏe chứ?

Bà ta mở choàng mắt, mệt nhọc đáp:

- Tệ hơn hôm qua bác sĩ ạ, vẫn ói muốn lộn cả ruột gan ra ngoài, bây giờ người tôi lại bùng bùng, hình như đang lên cơn sốt.

Tôi chau mày, bước lại gần để quan sát, mắt tôi chợt dừng lại nơi cái giường trống ở bên cạnh, chiều hôm qua, người ta đã đem bệnh nhân nằm trên cái giường này vào nhà xác rồi. Bà Mary được nhập viện từ bốn tháng nay vì bệnh ung thư phổi ở thời kỳ thứ tư, kể cũng lạ, bà ta không hút thuốc cũng không ngủi phải khói thuốc, thế mà bị ung thư phổi mới kỳ, khoa học còn nhiều cái chưa giải thích được. Bà Mary đã trải qua một cuộc giải phẫu để cắt bỏ lá phổi bị ung thư, sau đó thì chemo, chạy điện đủ thứ... Thật không hiểu nổi tại sao bị ngần ấy chuyện mà bà ta

trông không có vẻ tệ hại tí nào, bà vẫn đi lại, nói năng vui vẻ như người bình thường. Bà là cái phao để bà Mei bám vào mà hy vọng, sự ra đi bất thành linh của bà gây sững sốt và thương nhớ cho những người chung quanh, không những chỉ các bác sĩ, y tá mà cả những bệnh nhân khác nữa vì bà ta vốn là một người tử tế, tốt bụng, hay giúp đỡ kẻ khác. Bà lại có tính khôi hài và hay nói đùa, sáng nay, khi mới bước vào phòng, tôi vẫn mừng tượng được nghe tiếng chào hỏi đơn đả của bà trước khi tôi kịp mở lời thăm bệnh. Bây giờ thì bà đã ra đi vĩnh viễn rồi, cái giường chưa có người thay thế.

Tôi thờ dãi, gỡ cái bảng thân nhiệt treo ở đầu giường của bà Mei ra quan sát, nhiệt độ chỉ lên xuống ở trong khoảng giữa 99 và 101 độ F, không cao lắm, chưa đến mức phải lo ngại. Bà Mei mới nhập viện được có hai ngày vì bệnh ung thư gan, bà là người Trung Hoa, có một đời chồng trước đã chết vì một tai nạn giao thông. Trước đây, hồi còn ở Hồng Kông, bà làm chủ nhiều cơ sở kinh doanh, buôn bán lớn. Mười năm trước khi Hồng Kông được trao trả cho Trung cộng, bà khôn ngoan bán hết nhà cửa, bất động sản và cả các cơ sở thương mại, gom góp vốn liếng được mấy chục triệu, qua Mỹ lập nghiệp. Tại đây, bà gặp ông Woòng là một người đồng hương, hai người hợp nhau và kết thành vợ chồng, mặc dù ông trẻ hơn bà tới mười lăm tuổi. Cuộc hôn nhân xem ra có vẻ êm đềm, không sóng gió nếu không có bệnh tật chen vào.

Tám tháng trước, bà đến phòng mạch của tôi xin khám bệnh với triệu chứng đau nhâm nhâm nơi bụng, trông bà không có vẻ gì là một người đang bị bệnh nặng, chỉ trừ cặp mắt hơi có vẻ mệt mỏi, người bà vẫn béo tốt, khỏe mạnh. Đi bên cạnh bà là một người đàn ông trẻ tuổi, ăn mặc lịch sự chải chuốt, thoát nhìn tôi cứ tưởng là em hoặc cháu, nhưng bà giới thiệu đó là chồng bà tên Woòng, bà vui vẻ nói:

- Tuy vậy xin bác sĩ cứ gọi tên tôi là Mei, tôi thích thế hơn. Mei phát âm như là May nghĩa là tháng Năm, tượng trưng cho mùa hè, mà mùa hè thì lúc nào cũng rực rỡ. Tôi muốn luôn luôn gặp may mắn.

Tôi thì nghĩ khác, tôi cho rằng bà ta không thích được gọi là bà Woòng vì ông này quá trẻ so với bà, bà sợ người ta có ý so sánh, có lẽ bà hơi ngượng vì sự chênh lệch tuổi tác đó. Ông Woòng trái lại rất tự nhiên, không tỏ ra có chút mặc cảm nào cả. Tôi khám bệnh rất kỹ cho bà, hỏi về căn nguyên của bệnh, những bệnh sử trong gia đình, rồi cho làm một lô thử nghiệm. Năm ngày sau, tôi mời cả hai vợ chồng đến và cho biết kết quả:

- Hơi có vấn đề rồi đây.

Tôi nói và chỉ cho họ thấy một khối hình tròn to bằng quả trứng gà trên tấm hình chụp ultra sound ở vùng bụng rồi tiếp tục:

- Đây là một cái bướu.

Bà Mei hơi giật mình, ngược cặp mắt lo lắng nhìn tôi khẽ hỏi:

- Có phải ung thư không, bác sĩ?

- Không thể biết chắc được, bởi vì việc định bệnh còn tùy thuộc vào nhiều kết quả thử nghiệm khác.

Ông Woòng nhồm hăn người lên khỏi ghế, nét mặt căng thẳng nhưng không có vẻ sợ hãi, hình như cái tin bất ngờ này đem đến cho ông một sự ngạc nhiên quá sức tưởng tượng, một biến cố lớn lao ông chưa bao giờ dự liệu tới, ông hỏi giọng nóng nảy:

- Nhưng bác sĩ đã nhìn thấy một khối u ở trong bụng vợ tôi rồi mà? bình thường đâu có ai có bướu ở trong bụng?

- Biết vậy rồi, nhưng bướu cũng có thứ lành, thứ độc.

- Nghĩa là cái bướu đó có thể là ung thư, cũng có thể không phải ung thư?

- Đúng vậy, ultra sound chỉ cho thấy một khối u ở vùng có lá gan, còn muốn biết chắc có phải ung thư hay không thì phải làm biopsy mới rõ được.

Và rồi tôi giải thích cho cả hai vợ chồng cùng hiểu rõ:

- Trước hết phải làm CT scan để xác định rõ vị trí và kích thước của khối u, sau đó tôi sẽ dùng kim để hút lấy một ít tế bào ở đó đem đi thử nghiệm.

- Nghĩa là bác sĩ sẽ dùng một kim dài đâm xuyên qua bụng của vợ tôi tới khối u?

Ông ta nói một cách thản nhiên, không để ý gì đến sắc mặt đang trở nên tái xám của vợ. Tôi ái ngại cố trấn an bà ta:

- Đúng vậy, nhưng không sao đâu, bà đừng lo vì chúng tôi sẽ gây mê và bà sẽ không cảm thấy đau đớn gì cả cho tới khi tỉnh dậy.

- Nhà tôi có phải nhập viện không, bác sĩ?

- Có chứ! nhưng chỉ một ngày thôi. Thử nghiệm này phải được làm ở nhà thương và nên làm càng sớm càng tốt. Bây giờ thì ông bà có thể về được rồi, thu xếp việc nhà xong, nhớ gọi cho tôi để lấy hẹn.

Bà Mei chậm rãi đứng lên, cô làm ra vẻ bình tĩnh nhưng nét mặt thất thần và những ngón tay bám trên thành ghế thì run lẩy bẩy. Ông chồng trái lại, vẫn bình tĩnh như không có việc gì xảy ra, một cách lịch sự, ông đưa tay cho bà vịn, và bà phải tựa vào ông mà đi. Đưa vợ ra ngoài xong, ông quay trở vào nói riêng với tôi:

- Có phải bác sĩ nghi rằng vợ tôi đang bị ung thư, phải không?

- Tôi không dám quả quyết gì vội.

- Có trường hợp nào như vậy mà không phải ung thư không?

- Cũng có.

- Tôi thì nghĩ rằng nhà tôi đã bị ung thư rồi.

- Sao ông lại đoán chắc như thế?

- Nhìn thái độ của bác sĩ tôi biết, tuy không nói ra vì sợ nhà tôi buồn, à quên sợ chúng tôi buồn, nhưng trong đầu của bác sĩ cũng đang nghĩ như tôi là bà ấy quả thật là đã bị ung thư rồi.

Tôi bực mình:

- Tôi không thích nghe ông đoán mò. Ông muốn vợ ông bị ung thư lắm à? tại sao ông cứ hỏi tôi mãi câu đó?

- Việc ấy là do trời sắp đặt chứ nào phải là do mình muốn hay không muốn? Tôi chỉ muốn sớm biết sự thật để còn lo liệu công việc và nhất là để chuẩn bị tinh thần.

Ông nói với giọng cố làm ra vẻ buồn rầu, nhưng ánh mắt lại biểu lộ khác hẳn, nó lấp lánh một niềm vui kín đáo, tôi thấy rõ ràng ông đang dấu giếm những toan tính bí mật có liên quan đến vợ ông. Tôi ngồi thẳng người lên:

- Nếu chẳng may như vậy, tôi sẽ làm hết cách để cứu bà ấy.

- Dĩ nhiên! Đó là bổn phận của ông.

Nói xong ông ta đứng dậy chào để ra về sau khi nháy mắt nhìn tôi như chế diễu.

* * *

Khoảng gần hai tháng sau, họ mới trở lại và tôi cho bà Mei một cái hẹn ngay ngày đầu tuần tới. Bà Mei được nhập viện từ chiều hôm trước, hôm đó bà mặc một bộ quần áo thể thao màu vàng nhạt, mái tóc chỉ mới điểm loáng thoáng vài sợi bạc được cột lại bằng một giải lụa màu đen, trông bà mập lùn nhưng khỏe mạnh. Bà nhận bộ quần áo màu xanh của bệnh viện, ngắm nghía một lúc rồi mỉm cười:

- Hy vọng tôi sẽ không phải mặc nó lâu.

Bà ngưng lại một giây, nhìn tôi với ánh mắt vui vẻ rồi mới tiếp tục:

- Mấy hôm nay bụng tôi đã hết đau rồi bác sĩ ạ!

Bà nói với vẻ lạc quan, tôi không biết phải trả lời như thế nào, cứ để cho bà lạc quan vì lạc quan cũng làm tăng thêm sức sống. Nhưng ông chồng bà đã làm tắt ngay nguồn hy vọng mong manh đó, ông Woòng nhìn vợ với vẻ mặt nghiêm nghị:

- Tôi cho rằng mình sẽ phải mặc nó lâu dài đó, vì tôi biết mình sẽ phải nằm lại bệnh viện để trị bệnh. Cái bướu đó mà không phải ung thư thì thật là chuyện khó tin!

Thế là tắt ngấm nguồn vui sống, bà khẽ chớp mắt, nét mặt buồn hẳn lại. Tôi nhìn ông Woòng bằng cặp mắt trách móc, ông ta nhìn lại tôi một cách thách thức:

- Để rồi bác sĩ xem, tôi nói có sai đâu!

Tôi lắc đầu ngao ngán, cứ cái điệu này, ông ta sẽ giết vợ nhanh hơn là căn bệnh sẽ giết bà ta.

Tôi ném cho ông ta một cái nhìn cảnh cáo rồi quay đi sau khi dặn cô y tá đưa hai người đến phòng hành chánh để làm thủ tục nhập viện. Ở đây mỗi phòng chỉ có hai giường, bà Mei được xếp chung phòng với bà Mary. Một lúc sau khi tôi trở lại phòng để khám bệnh cho bà Mary thì hai bà đã thân nhau lắm. Bà Mary tốt bụng lắng xãng chỉ cho bà Mei cách sử dụng điện thoại, TV và cách bấm chuông gọi y tá, bà ở bệnh viện lâu rồi nên thông thạo mọi thứ. Cô y tá mỉm cười vui vẻ:

- Bà Mary đã làm nhiệm vụ của tôi rồi đó, tôi không có gì phải chỉ dẫn thêm nữa.

Cô đặt khay đồ ăn xuống bàn và nói với bà Mei:

- Sau bữa cơm chiều nay, bà sẽ không được ăn uống gì nữa cho tới sau khi làm xong thử nghiệm vào sáng ngày mai.

- Tôi nhớ rồi và tôi sẽ làm theo lời cô dặn. Cảm ơn cô!

Sau đó mọi người đều rời khỏi phòng, ông Woòng về nhà, còn tôi đi thăm các bệnh nhân khác. Đúng như những lời độc địa của ông Woòng, kết quả biopsy cho thấy cái bướu là bướu ung thư, tuy chưa di căn, nhưng vì bướu đã khá lớn, nên cần được chữa trị ngay để đề phòng có thể lan sang những cơ quan khác. Cầm kết quả thử nghiệm ở trong tay, tôi đi đến phòng khám bệnh thì đã thấy ông Woòng chờ sẵn ở đó với vẻ nôn nóng. Vừa nhìn thấy tôi, ông hỏi ngay:

- Thế nào? Bác sĩ đã có kết quả thử nghiệm rồi phải không ạ?

Tôi gật đầu nhưng không nói gì thêm, thái độ đó làm ông ta hiểu ngay, hấp tấp nói:

- Vợ tôi bị ung thư phải không?

Tôi thở dài buồn bã:

- Đúng vậy! cái bướu là bướu độc.

Nói xong, tôi im lặng chờ đợi, nghe bác sĩ ngại nhất là lúc phải đối diện với bệnh nhân hoặc thân nhân của người bệnh để báo một kết quả xấu. Tôi hồi hộp nhìn người chồng của bệnh nhân đang đứng ở trước mặt, chờ đợi những phản ứng thông thường như là khóc lóc, giận dữ, than trời trách đất, thậm chí có khi tới ngất xỉu ... Nhưng không, không có gì hết, ông Woòng vẫn bình tĩnh như thường, làm như người mới biết tin bị ung thư không có liên hệ gì với ông cả. Ông đứng đó im lìm, nét mặt lạnh tanh cố che dấu những cảm xúc khó hiểu, nhưng chắc chắn không phải là những cảm xúc bi thương tuyệt vọng hoặc buồn rầu đau đớn. Không, hoàn toàn không có gì cả, không cả một tiếng thở dài buồn bã, ông lơ đãng nhìn ra cửa sổ, nghĩ ngợi một lúc rồi mới hỏi:

- Bác sĩ đã báo tin cho vợ tôi biết chưa?

- Chưa nói gì hết, tôi mới nhận được giấy báo cáo kết quả của phòng thí nghiệm pathology sáng nay.

Ông ta hấp háy cặp mắt:

- Bác sĩ có muốn tự tôi nói ra cho vợ tôi biết không?

Tôi lắc đầu, nghĩ đến những lời nói không khéo léo của ông ta có thể làm cho bệnh nhân sợ hãi nên vội vàng từ chối:

- Không cần, cứ để tôi báo tin cho bà ấy và giải thích về cách trị liệu luôn thể.

- Thôi được, nhờ bác sĩ vậy.

Nói xong, ông ta chào tôi và bước ra cửa, vừa đi vừa huýt sáo một điệu nhạc Trung Hoa.. Tôi nhìn theo dáng dấp trẻ trung của ông ta mà không khỏi thắc mắc, tình vợ chồng của họ có cái gì không được ổn, có bao giờ một người chồng mới biết vợ bị mắc bệnh ung thư mà vẫn thản nhiên không một chút lo lắng sợ hãi, vẫn điềm tĩnh huýt sáo. Hình như ông ta còn có vẻ khoan khoái vì đã đoán đúng, và điều mà ông ta vẫn mong đợi đang xảy đến... Tự nhiên tôi cảm thấy một chút bất bình dùm cho bà Mei. Khi tôi bước vào phòng của bà ta thì ông Woòng không có ở trong đó, có thể ông ta vừa đi khỏi, có thể ông ta chưa hề vào thăm vợ sáng nay, chỉ ghé tôi hỏi xong kết quả rồi đi luôn.

Bà Mei đón nhận hung tin với một thái độ chịu đựng thật can đảm, nhưng tôi biết bà bị xúc động rất mạnh, người bà run lên, môi mím chặt cố ngăn một tiếng nấc, mắt bà mở trừng trừng nhìn lên trần nhà và nét mặt lạnh như đông đá. Tôi nghĩ thầm phải chi lúc này có mặt người chồng, bây giờ là lúc bà cần sự có mặt của ông hơn bao giờ hết, để dựa vào ông mà khóc, để ông quàng vòng tay che chở quanh người bà mà dỗ dành, an ủi... Rõ ràng là ông đã biết, thế mà không hiểu tại sao ông không vào đây để an ủi vợ?

Bây giờ bản án tử hình đã tuyên bố xong, tôi chờ cho cơn xúc động của bà qua đi rồi mới tiếp tục:

- Cái bướu là ung thư nhưng chưa lan đến các cơ quan khác, tình trạng chưa đến nỗi nguy hiểm, bà đừng lo lắng quá.

- Thế có phải giải phẫu để cắt bỏ nó đi không, bác sĩ?

Bà Mei thều thào hỏi như người sắp tắt hơi, tôi lắc đầu:

- Không mổ được vì cái bướu nằm ở chỗ có nhiều mạch máu, nhưng chúng tôi sẽ có cách để làm cho nó co lại và hết hoạt động.

- Nghĩa là phải dùng thuốc? Tôi muốn nói đến Chemo hay radiation?

- Đúng vậy, tùy theo trường hợp, chúng tôi sẽ liệu định một phương pháp điều trị thích hợp với tình trạng của từng người.

Im lặng một lúc rồi tiếng bà Mei cất lên nhẹ như hơi thở:

- Tôi muốn biết tôi còn sống được bao lâu nữa, bác sĩ?

Tôi nhăn mặt, cuộc đời của người thầy thuốc đã bao nhiêu lần phải nghe những câu hỏi đau lòng tương tự. Tôi quay mặt đi chỗ khác tránh nhìn vào mặt bà rồi mới chậm rãi trả lời:

- Thật khó mà nói đích xác được, bởi vì mỗi trường hợp một khác, cũng còn tùy sự đáp ứng của cơ thể đối với các phương pháp trị liệu và nhất là sự hợp tác của bệnh nhân.

- Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu, bác sĩ!

Bà Mei nói một cách quả quyết, hai tay bà nắm lại, ý chí muốn sống bừng lên đôi mắt, bà nhìn tôi một cách tin tưởng rồi mới tiếp tục:

- Tôi muốn được bắt đầu chữa trị ngay từ bây giờ.

- Tốt lắm, phải ngăn chặn trước khi cái bướu phát triển lan qua những cơ quan khác, vì vậy để càng lâu càng khó trị. Bà cần bao lâu thì giờ để thu xếp việc nhà?
 - Chúng tôi đã sắp xếp xong xuôi mọi việc trước khi nhập viện. Ngay sau khi đến phòng mạch của bác sĩ lần thứ hai, được bác sĩ cho biết tôi có rủi ro có thể bị ung thư, chúng tôi đã thu xếp, lo toan mọi thứ... Mất nhiều thì giờ lắm, vì thế chắc bác sĩ không lấy làm lạ tại sao mãi tới hai tháng sau chúng tôi mới trở lại?
 - Thật thế à?
 - Vâng thật! Biết bao nhiêu là việc cần phải thanh toán cho xong như là bán hết các cổ phần, trái phiếu, sang nhượng các cơ sở kinh doanh, chuyển tiền trong ngân hàng và... cả chúc thư nữa.
 - Cả chúc thư?
 - Vâng! Ông nhà tôi tính vốn cẩn thận lại hay lo xa, ông ấy muốn mọi việc phải được thu xếp ổn thỏa trước khi tôi nhập viện, vì biết đâu tôi không còn tỉnh táo nữa...
 - Ông ấy nói vậy thật à?
 - Nhà tôi nói là để phòng hờ thôi, nhưng vì ông ấy đã tiên đoán đúng nhiều việc nên tôi phải tin.
- Tôi nhìn bà Mei với một vẻ thương xót và rửa thầm người chồng vô lương tâm.

* * *

Chín giờ sáng hôm sau, bà Mei bắt đầu nhận đợt Chemo đầu tiên. Bà nằm yên trong khi cô y tá đâm kim vào mạch máu đặt đường dây nước biển dùng để pha thuốc, bà ngược cặp mắt u buồn nhìn ông Woòng đang đứng cạnh giường, ông ta cũng nhìn lại bà với một vẻ thương hại. Khi những giọt thuốc đầu tiên được truyền vào cơ thể, tôi thấy bà hơi rùng mình, hai bàn tay nắm chặt lại như để lấy thêm can đảm. Tôi nhìn ông Woòng, ông ta vẫn đứng im thay vì đổ dành hoặc an ủi vợ. Tôi vội vã đặt tay lên vai bà, vỗ về:

- Bà cứ nhắm mắt lại nghỉ ngơi, đừng lo lắng gì cả, chỉ độ hai tiếng đồng hồ là xong thôi. Rồi tôi quay qua người chồng, dặn dò:
- Trong khi truyền thuốc, có thể bà ấy sẽ bị chóng mặt hoặc buồn nôn, đó cũng là bình thường thôi, chỉ khi nào thấy khó thở thì mới gọi y tá. Bây giờ thì ông có thể nói chuyện gì vui vui cho bà ấy quên đi.

Ông Woòng gật đầu, bà Mei cố mím một nụ cười:

- Bác sĩ đừng lo, tôi sẽ không sao đâu. Tôi sẽ cố gắng chịu đựng miễn sao khỏi bệnh.
- Bà can đảm lắm, rất tốt! Hy vọng bà sẽ mau lành bệnh.

Bà Mei nhìn tôi với một vẻ biết ơn, trong mắt bà, tôi lại thấy loé lên những tia hy vọng. Sáng hôm sau, tôi trở lại thăm bệnh, bà Mei trông có vẻ mệt mỏi và mắt có quầng thâm, chắc đêm qua bà không ngủ được. Hồ sơ ghi bệnh cho biết bà chỉ bị chóng mặt chứ không ói mửa. Tôi vui vẻ:

- Tốt lắm, cơ thể của bà không phản ứng mạnh, chắc là hợp thuốc rồi đó.

Bà Mei nhìn tôi với vẻ tò mò:

- Nếu như không chịu thuốc thì phải làm thế nào, bác sĩ?

Tôi chưa kịp trả lời thì bà Mary ở giường bên cạnh đã xen vào đáp:

- Phải tìm thuốc khác! Chỉ tốn thì giờ, như tôi nè, phải hai, ba lần mới tìm được thuốc thích hợp.
- Nếu vậy thì tôi còn là may mắn đó.

Bà Mei nói đùa, cả tôi và bà Mary cùng cười. Tôi biết bà Mei đã nhiệt tâm cộng tác với các bác sĩ trong cuộc chiến đấu với bệnh tật, đồng tâm hiệp lực đẩy lui những bước tiến của tử thần, bà đặt hết tin tưởng vào khoa học, vào sự trị liệu và vào tôi. Tuy mới chỉ là bước đầu và còn quá sớm để có thể nói lên một kết quả chiến thắng dù nhỏ nhất, nhưng tôi không nỡ phá tan niềm hy vọng vừa mới nhen nhúm đó. Tôi dơ ngón tay cái lên chúc may mắn và nói:

- Bà phải hoàn tất đợt Chemo đầu là ba ngày, sau đó bà được về nhà nghỉ ngơi ba tuần. Khi bà trở lại tái khám, tôi sẽ cho chụp lại Xray để xem cái bướu có teo đi không.

Bà Mary cũng nói:

- Chúc bà may mắn!

Cô y tá vừa vào phòng sửa soạn cho đợt truyền thuốc ngày thứ hai, hậu quả không có biểu hiện gì đáng kể. Ngày thứ ba cũng không có phản ứng mạnh, bà Mei chỉ bị ói mửa có một lần.

Chiều hôm đó, tôi vào thăm lúc bà đang sửa soạn ra về, bà Mei hôm nay trông tươi tỉnh khác thường, bà mặc áo mới màu xanh, trang điểm đẹp để chờ chồng tới đón. Thấy tôi vào, bà chỉ chiếc xe lăn để bên cạnh giường, vui vẻ nói :

- Cô y tá nói lát nữa sẽ đưa tôi ra cửa bằng chiếc xe này. Xin bác sĩ cho đẹp đi dùm, tôi đâu cần tới nó, tôi vẫn đi lại bình thường mà, bác sĩ biết đấy.

- Đó là qui lệ của bệnh viện, nhưng nếu bà không muốn thì không bắt buộc, tôi sẽ bảo y tá đem đi.

- Cám ơn bác sĩ.

Tôi dặn dò:

- Bà về nhà nghỉ ngơi và nhớ trở lại tái khám đúng hẹn.

- Tôi sẽ không quên đâu, bác sĩ!

Tôi chào bà ta và bước ra khỏi phòng. Bên ngoài, trời đã tắt nắng, cảnh vật trở nên nhá nhem, tranh tối tranh sáng, những ngọn đèn đường đã bắt đầu bật lên. Buổi chiều bệnh viện thật là vắng vẻ, những hành lang dài hun hút vắng bóng người qua lại vì đã hết giờ thăm bệnh. Tôi vào phòng thay áo, sửa soạn ra về, tôi vừa khép cửa phòng thì chợt nghe tiếng chân đi vội vã trên hành lang và ông Woòng xuất hiện, đang đi về phía phòng của bà Mei. Thấy tôi, ông ta dừng lại vui vẻ nói:

- Bác sĩ sắp về đó à? Hôm nay nhà tôi được xuất viện, phải không?

- Phải, bà ấy đang đợi ông ở trong phòng.

Và tôi dặn thêm:

- Ông nhớ ba tuần sau phải đưa bà ấy trở lại tái khám và bắt đầu trị liệu đợt hai.

- Tại sao phải mất thì giờ làm vậy, bác sĩ? Tôi không tin Chemo sẽ giúp cho vợ tôi khỏi bệnh.

Tôi cau mày nhìn ông ta với một vẻ bất bình:

- Tôi mong ông sẽ không nói những lời đó với vợ ông. Thật là tàn nhẫn nếu dập tắt đi nguồn hy vọng cuối cùng của bà ta...

- Tôi chỉ nói lên một sự thật thôi. Bác sĩ cũng biết như tôi là cho tới bây giờ, khoa học vẫn bó tay trước bệnh ung thư.

- Tuy chưa tìm ra thuốc trị dứt hẳn, nhưng khoa học có thể kéo dài đời sống của bệnh nhân thêm ít lâu.

- Thôi được tôi chịu thua! Cứ để cho bác sĩ giúp bà ấy sống thêm ít lâu nữa.

Nói xong, ông ta nheo mắt nhìn tôi cười tủm tỉm làm như vừa rồi chỉ là câu nói đùa:

- Bác sĩ yên tâm, tôi sẽ đưa vợ tôi đến khám đúng hẹn. Bây giờ thì tôi phải vào đưa bà ấy về. Chào bác sĩ, lái xe cẩn thận nhé!

Tôi nhìn theo ông ta vừa đi vừa xoay xoay chùm chìa khóa trong tay tiến về phòng của vợ, nghĩ thầm không biết bà Mei có thể giữ vững tinh thần sau khi trở về nhà phải chung sống với người chồng như ông ta không?

Ba tuần sau, y hẹn họ trở lại, tôi cho chụp Xray và rút máu để thử nghiệm. Kết quả Xray cho thấy cái bướu đã nhỏ đi chỉ còn một nửa, kết quả thử máu cho thấy cũng có tiến triển khả quan : Alpha Feto Protein giảm đi chút ít, những thử nghiệm về chức năng của gan như LDH, SGOT, SGPT, ALK, Total Bilirubin tuy còn cao nhưng giảm đi khá nhiều so với lần trước. Tôi báo tin cho hai vợ chồng bà Mei biết kết quả, mắt bà Mei sáng lên với vẻ vui mừng, bà hớn hở nhìn chồng như muốn khoe khoang thành quả, muốn ông san sẻ niềm vui, nhưng ông Woòng chỉ nhếch mép cười nhạt nhẽo, hình như ông không vui khi nghe kết quả tốt. Chẳng lẽ ông không muốn cho vợ khỏi bệnh ? ông ta nhìn tôi với cặp mắt hoài nghi và nói như mĩa mai:

- Bác sĩ có nghĩ rằng rồi đây với những đợt trị liệu kế tiếp, cái bướu sẽ hoàn toàn biến mất?

- Biết đâu mà nói trước, nhưng được tới đâu hay tới đó.

- Để từ từ mình ạ.

Bà Mei nói và âu yếm nhìn chồng như thầm cảm ơn thái độ lo lắng của ông mà bà tưởng rằng đang sốt ruột muốn bà mau dứt bệnh. Ôi đáng thương cho bà Mei! bà đã làm rồi mà không biết đây, cũng như khi xưa bà đã làm khi quyết định bằng lòng làm vợ ông ta. Nhìn ánh mắt của ông, tôi hiểu ông đang suy tính những gì ở trong đầu. Ông Woòng vòng tay ôm ngang lưng vợ nhưng mắt thì nhìn đi chỗ khác, ông thì thầm như nói với chính mình:

- Mình nói đúng, chúng ta phải kiên nhẫn.

Lần trị liệu đợt hai và đợt ba cũng có kết quả tốt, cái bướu co nhỏ thêm một chút nữa, nhưng không nhiều như lần đầu. Tuy ít nhưng cũng là dấu hiệu tốt, mọi người đều vui mừng chỉ trừ ông Woòng vẫn giữ thái độ im lặng khó hiểu.

Đợt trị liệu thứ tư không suông sẻ như ba lần đầu, bà Mei có vẻ mệt nhiều vì ói mửa liên miên, bà kêu chóng mặt và đi đứng run rẩy, tuy vậy bà vẫn từ chối ngồi xe lăn. Qua ngày thứ ba, bà phàn chán hẳn lên khi được chồng đón về nhà.

Lần tái khám thứ năm, tôi vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy bà, mới cách có một tháng mà trông bà như già đi cả chục tuổi, da mặt vàng khè và có nhiều nếp nhăn, tóc bà rụng gần hết chỉ còn lơ thơ có vài mảng, nhiều chỗ để lộ cả da đầu, mắt bà mất hết vẻ tinh anh trông lơ đãng mệt mỏi. Bà không còn nói cười vui vẻ như trước, bà thay đổi nhiều quá và gầy đi trông thấy. Hình chụp quang tuyến cho thấy cái bướu lại trở về nguyên kích thước cũ và lượng Total Bilirubin trong máu lên tới mức báo động, triệu chứng của tắc mật. Bà mệt mỏi ngồi dựa vào thành ghế trong phòng đợi, trong lúc ông Woòng sốt ruột cứ đi qua đi lại nhiều lần. Khi tôi ra báo tin kết quả thử nghiệm, ông nhìn tôi bằng cặp mắt đác thẳng như ngụ ý muốn nói:

- Đây tôi nói có sai đâu? Bác sĩ là kẻ chiến bại rồi.

Bà Mei nhìn tôi với vẻ cầu cứu và hỏi giọng lo lắng:

- Bây giờ phải làm thế nào bác sĩ? Tôi mệt lắm rồi...

- Tôi sẽ cho đổi thuốc khác và có thể sẽ làm thêm radiation .

Qua ngày thứ hai của đợt trị liệu mới thì xảy ra một biến cố đau lòng làm tăng thêm nỗi tuyệt vọng của bà Mei: người bạn vẫn chung phòng với bà là bà Mary đã đột ngột qua đời, bà ta chết thật lặng lẽ, không có dấu hiệu báo trước. Mới hôm kia, bà Mary kêu khó thở và phải dùng

bình dưỡng khí. Khó thở là triệu chứng thông thường của những người bị ung thư phổi, bà Mary đã nhiều lần phải thở bằng dưỡng khí, rồi mấy ngày sau hết mệt lại đi đứng như thường, lần này cũng vậy nên chẳng ai chú ý. Tối hôm đó bà than mệt, bỏ không xem TV và đi ngủ sớm, sáng hôm sau lúc cô y tá đi phát thuốc thì thấy bình dưỡng khí không còn nổi bong bóng, bà Mary đã ngưng thở từ hồi nào trong đêm.

Cái chết của bà Mary làm bà Mei xúc động rất nhiều, khi người ta phủ khăn trắng lên người bà Mary và đem bà ra khỏi phòng, bà Mei nhìn theo với cặp mắt lác thàn, không dấu nổi vẻ tuyệt vọng hiện lên nét mặt. Lần Chemo hôm đó, bà vật vã, vừa ới mưa vừa nóng sốt, phải cố gắng lắm, bà mới qua được ngày thứ ba. Lần này khi xuất viện, bà phải dùng xe lăn.

Mấy lần trị liệu tiếp theo cũng không khá hơn, bà Mei bị xuống cân rất nhiều vì không ăn uống gì được cả. Tôi bàn với các bác sĩ oncologists (bác sĩ chuyên khoa ung thư) nên giữ bà ở lại bệnh viện để được chăm sóc đúng cách. Cái bướu đã bắt đầu lớn trở lại và lớn rất nhanh, bụng bà chướng to lên như người đang có thai, trong khi tay chân bà teo tóp lại. Bà Mei bây giờ trông giống như một bộ xương biết đi, hai mắt lõm sâu và đầu trọc lóc không còn một sợi tóc. Ông Woòng mua tặng vợ một bộ tóc giả, nhưng bà ít khi dùng tới. Bà chỉ đội tóc giả mỗi khi ông vào thăm, mà dạo này ông ít khi vào lắm, ông phó mặc vợ cho các nhân viên của nhà thương. Lâu lâu mới ghé bệnh viện một lần, ông đem cho bà vài thứ cần dùng rồi lại đi ngay. Nghe đâu ông mới có nhân tình, bà Mei hình như cũng biết nhưng chỉ làm thinh, bà còn hơi sức đâu mà ghen nữa, bà nằm liệt trên giường, mọi việc ăn uống, tiêu tiểu đều cần người giúp. Những cơn đau làm bà rên rĩ không ngừng, tôi phải cho chích Morphine để bà đỡ đau đớn. Morphine làm bà lơ mơ nửa thức nửa ngủ, những lúc tỉnh táo, bà hay kể về quê bà có dòng sông Dương Tử nước xanh trong, về ngôi nhà thời thơ ấu, về đứa con gái nhỏ đã chết cùng với cha nó trong một tai nạn xe hơi cách đây hơn hai mươi năm... Bà nói bà sắp được gặp lại hai người mà bà thương yêu nhất, tuyệt nhiên bà không bao giờ đã động gì đến ông Woòng cả. Càng ngày, sức khỏe của bà Mei càng trở nên tệ hại, thuốc men chỉ có tác dụng rất ít, cả radiation cũng vậy, không đủ để ngăn chặn sự sinh sản rất nhanh của các tế bào ung thư. Hậu quả của thuốc làm bà ngất ngư, sợ bà kiệt sức, chúng tôi phải ngưng trị liệu bằng Chemo, và cố gắng giúp bà dễ chịu và bớt đau đớn được chừng nào hay chừng đó. Cái bướu ung thư không có gì kèm chế nên tự do tung hoành, lan tràn qua các cơ quan khác không thể kiểm soát được, ruột gan của bà dính với nhau thành một chùm, ấn vào bụng thấy cứng như đá, mọi việc ăn uống, bài tiết đều phải dùng những ống thông. Bà nằm thoi thóp trên giường trông giống như một cái xác chưa chôn.

Hai tháng sau khi nhập viện, bà Mei qua đời trong khi ông Woòng đang đi du hí với tình nhân ở Las Vegas. Lúc đó vào khoảng hơn 11 giờ trưa là giờ giải lao của các bác sĩ, tôi ngồi trong văn phòng riêng vừa ăn, vừa đọc một tờ tạp chí, thình lình đèn đỏ bật lên và tiếng loa báo động “ CODE BLUE ở phòng số 13 ”. Tôi là người chạy tới đầu tiên và thấy bà Mei đang vật vã không thở được, mồ hôi toát ra đầm đìa. Tôi biết là không xong rồi, vội vã làm hô hấp nhân tạo và cho chích thuốc hồi sinh. Nhưng mọi cấp cứu đều vô hiệu quả, bà Mei mặt tím bầm, miệng sùi bọt có lẫn máu, bà cố ngáp ngáp vài cái rồi nấc lên một tiếng trút hơi thở cuối cùng. Tôi vượt cặp mắt vẫn mở trừng của bà, còn cô y tá thì thở dài, cúi xuống nói nhỏ vào tai bà như dỗ dành:

- Thôi ngủ yên đi bà Mei ! từ nay bà đã hết đau khổ rồi đó.

Ông Woòng được điện thoại báo tin thì vội vã về ngay, ông nhìn xác vợ mà không nhỏ được một giọt nước mắt. Tôi ngần ngừ rất lâu trước khi cầm bút ký tên vào tờ giấy chứng khai tử: “ Bà Chu Mei Woòng 59 tuổi, chết ngày... tháng... năm... vì bệnh ung thư gan ”

Sau đám tang bà Mei khoảng chừng một tháng, ông Woòng trở lại bệnh viện để xin một bản sao giấy khai tử của vợ. Gặp ông trên hành lang, tôi nói nửa đùa nửa thật:

- Chúc mừng ông bây giờ sắp là một nhà triệu phú, chắc ông đang lo giấy tờ để hưởng gia tài của bà ấy?

- Đúng vậy!

Ông Woòng gật đầu ngay, môi nở một nụ cười mãn nguyện. Thế rồi không chân chờ để tôi kịp nói thêm vài câu mai mỉa nữa, ông vội vàng giải thích:

- Bác sĩ đã hiểu phần nào câu chuyện rồi, thôi cũng chẳng cần giấu diếm. Tôi đã hy sinh tuổi trẻ và cuộc đời tươi đẹp của tôi để lấy bà ta, một người đàn bà goá vừa già vừa xấu. Mười lăm năm qua tôi đã quên mình để chỉ nghĩ đến hạnh phúc của bà ấy. Mười lăm năm dài lắm mà cuộc đời đâu có là bao, tôi phải được đền bù xứng đáng chứ? bác sĩ nghĩ xem có đúng không? đó là một cuộc đánh đổi công bằng.

Tôi thở dài, nhìn ra sân nắng ngoài kia, trời mới vào thu, lá cây ngả màu vàng rơi lá tả theo mỗi cơn gió, chim chóc nhảy chuyền trên cành, có hai con chim đang rìa lông cho nhau rồi đột nhiên cùng bay vút đi. Tôi nhìn theo chúng một lúc rồi mới quay sang ông Woòng:

- Ông nói đã đem hạnh phúc cho bà ấy, nhưng sự thực có đúng như thế không? ông có nghĩ rằng bà ấy hạnh phúc khi sống với ông không?

- Tôi không cần biết, nhưng mười lăm năm qua tôi vẫn ép mình sống bên bà ấy, cố gắng làm thoả mãn tất cả mọi ước muốn của bà ấy, tôi chẳng có giây phút nào được sống riêng cho mình cả. Lại nữa tôi đâu có gây ra cái chết của bà ta? đối với pháp luật, tôi không làm điều gì sai trái cả.

- Phải, đối với pháp luật ông hoàn toàn vô tội, nhưng đối với lương tâm... Ông có lương tâm chứ? làm gì mà phải vội vã thế? Đàng nào bà ấy cũng sẽ chết, nếu không buồn phiền, cùng lắm bà ấy cũng chỉ sống thêm được dăm ba tháng, sao không để cho bà ấy chết một cách thanh thản sung sướng vì tưởng rằng vẫn còn tình yêu của ông?

Ông Woòng gãi đầu, hấp háy cặp mắt cận thị sau làn kính trắng một lúc rồi mới chậm rãi nói:

- Bác sĩ không biết đó thôi, cứ phải đóng kịch mãi cũng khổ lắm, mà tôi thì đã hết kiên nhẫn rồi.

* * *

Bẵng đi một thời gian dài không gặp mặt, một hôm tôi nhận được thiệp mời đi dự đám cưới của ông Woòng với lời ghi chú “*Thế nào bác sĩ cũng tới nhé? Tôi mong lắm, tôi muốn bác sĩ cùng chia sẻ niềm hân hoan với tôi và chúc mừng cho hạnh phúc thực sự của đời tôi.*”

Đám cưới vĩ đại chưa từng thấy, tiệc cưới được tổ chức tại một khách sạn sang trọng nhất của thành phố New Port Coast với gần hai ngàn thực khách và hơn hai trăm bồi bàn. Khách sạn nằm trên đỉnh một ngọn đồi trông ra biển xanh dạt dào những sóng, và những hàng dừa trồng thành từng hàng thẳng tắp trên bờ. Trong khách sạn, cả một rừng hoa tươi được trang hoàng khắp nơi, nhiều nhất ở trong phòng đãi tiệc, một tấm thảm màu đỏ được trải dài từ cổng cho tới phòng khánh tiết. Một ban nhạc đại hoà tấu với hai mươi nhạc sĩ và đủ các thứ nhạc cụ, đang tấu tên những khúc nhạc vui tươi để chào mừng quan khách.

Chú rể Woòng cặp tay cô dâu tiến vào trong tiếng vỗ tay vang dội, mọi người đứng cả lên để đón mừng. Tôi nhìn sững chú rể, mới chưa đầy bốn năm mà ông đã thay đổi rất nhiều, ông mập gần gấp đôi lúc trước, mái tóc lốm đốm hoa dâm, mặt đầy nếp nhăn và cái cằm thì đã có nọng. Thật ra với cái tuổi bốn mươi tám cũng chưa lấy gì làm già lắm, nhưng thân hình phì nộn đã lấy đi của ông cái vẻ trẻ trung năm xưa, và trông ông hình như không được khoẻ. Tôi chú ý đến tướng đi thình thoảng hay bị giựt giựt, đôi bàn tay hơi run với những móng tay tím tái, tự hỏi không biết ông ta đang mắc bệnh Parkinson hay bệnh đau tim? Ông Woòng thở phì phò có vẻ mệt nhọc, một ngày quá bận rộn chắc làm ông khó thở.

Bây giờ thì hai người đã trao đổi xong nhẫn cưới và chú rể Woòng đang từ từ kéo tấm voan che mặt cô dâu lên. Tôi hơi bất ngờ trước dáng dấp quá trẻ của cô dâu mới, cô ta chỉ trạc hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, người mảnh mai, khuôn mặt hình trái soan đẹp sắc xảo, đôi mắt sâu lông mi cong, gò má cao như phụ nữ tây phương, mái tóc óng ả cuốn thành những lọn quăn để xoã xuống vai, và đôi môi xinh mọng. Cô dâu đứng cạnh chú rể trông như hai cha con, tôi nhìn sự chênh lệch đó mà không khỏi thắc mắc tự hỏi vì sao một cô gái trẻ trung xinh đẹp như vậy lại bằng lòng làm vợ một người đàn ông phì nộn, goá vợ, tuổi đáng cha chú, lại đang mang bệnh? Một câu trả lời đến trong đầu thật rõ rệt: chỉ vì ông ta là một triệu phú!

A ha! lại là một cuộc đánh đổi công bằng, nhưng lần này, ông Woòng đã đổi vai. Tôi mỉm cười, cảnh xưa lại tái diễn, đúng là một cái vòng luân quần. Nhìn nét mặt lạnh lợi và đôi mắt sắc như dao cau của cô dâu trẻ, tôi không khỏi lo thầm dùm cho ông Woòng. Cẩn thận đấy ông bạn! không khéo lần này chính ông mới là người bị thua thiệt.

PHƯƠNG - LAN

Thưa quý anh chị,

Nếu ai vẫn còn nặng lòng với những gì hay đẹp của văn hóa Việt Nam thì sẽ cố gắng duy trì, bảo tồn những nghi lễ tế truyền thống ngày xưa vì chúng ta Ly Hương Bất Ly Tổ. Đó là những lời tâm tình của SL khi đi dự Tế Lễ Cầu An của Đại Gia Đình Kết Nghĩa Portland, Oregon.

Trong phạm vi bài viết này, SL chỉ muốn giới thiệu những sinh hoạt của Giới Trẻ rất dễ thương và Sinh Hoạt của Giới Cao Niên rất đáng quý tại Portland, Oregon khi Xuân về Tết đến.

Hy vọng rằng quý anh chị sẽ cùng vui với cái vui của chúng tôi, những đồng hương Việt nam sống nơi xứ lạ quê người hiện đang cư ngụ tại Portland, Oregon. Xin cảm ơn quý anh chị. Smile!

Mời quý anh chị cùng trở về không khí đình làng ngày xưa qua buổi tế lễ cầu an của Đại Gia Đình Kết Nghĩa Portland, Oregon.

Sương Lam

Tế Lễ Cầu An của quý vị cao niên Đại Gia Đình Kết Nghĩa Portland, Oregon tổ chức ngày 2-2-2014

Một sinh hoạt Tết khác đã làm cho người viết rất cảm động khi vợ chồng chúng tôi đến tham dự buổi Tế Lễ Cầu An và Mừng Năm Mới của Đại Gia Đình Kết Nghĩa Portland, Oregon vào ngày mùng ba Tết Giáp Ngọ tại trung tâm Hollywood Senior Center.

Năm 2005 người viết đã đến tham dự tiệc mừng Xuân Ất Dậu kỷ niệm 10 năm thành lập Đại Gia Đình Kết Nghĩa Portland cũng tại trung tâm này. Họ là ai?

Họ là những người đến với nhau với tinh thần yêu quê hương đất tổ, cùng sinh hoạt với nhau trong nhân nghĩa lễ giáo đạo đức Việt Nam trong tháng ngày tha hương lưu lạc xứ người và hy vọng con em của họ sẽ tiếp nối truyền thừa truyền thống tốt đẹp này.

Đại gia đình kết nghĩa Portland gồm 12 gia đình do Ông Ngô bé là Gia Trưởng gồm các gia đình Ngô Bé, Dương Dân Sĩ, Trần Kiên Quy, Cao Quý, Cao Ngọc Toàn, Đào Mỹ, Trần Văn Hào, Tôn Thất Hằng, Nguyễn Văn Nhớ, Nguyễn Văn Lãng, Đào Cang.

Mỗi năm, các gia đình này tụ họp mừng Xuân với nhau trong tinh thần gia đình tại tư gia.

Năm nay, Đại gia đình này ăn Tết có vẻ xôm tụ hơn nên đã tổ chức long trọng hơn mọi năm. Chín năm trôi qua, Đại Gia Đình Kết Nghĩa này vẫn nhớ đến vợ chồng chúng tôi và có lẽ nhờ có phúc duyên gặp gỡ nên chúng tôi được mời tham gia chung vui với họ. Thật là một duyên lành!

Bước chân vào hội trường, người viết đã ngây xúc động khi nhìn bàn thờ Tổ Tiên hương hoa trà quả tràn đầy. Phát phới trên cao là màu cờ vàng sáng rực trên tâm bình phong có hai con rồng đang uốn khúc trên trời xanh mây trắng. Ôi! cả non sông nước Việt thu gọn nơi này để các thành viên và gia đình của ĐGDKNPortland vui Xuân đón Tết với đầy đủ hương vị, màu sắc Việt Nam

Quý ông trong ban tổ chức và ban tế lễ thì mặc áo thụng xanh khăn đóng. Vị chánh tế đội thêm mũ triều thiên màu đỏ. Vị đọc sớ đội mũ triều thiên màu xanh. Quý bà trong ban ẩm thực thì mặc áo dài cổ truyền màu xanh hy vọng. Trẻ con thì mặc áo xanh áo đỏ đủ màu thật dễ thương.

Người viết vô cùng xúc động khi nhìn thấy hàng chữ Ly hương Bất Ly Tổ trên bàn thờ và khi cả hội trường hát vang lên bài Quốc Ca Việt Nam oai hùng.

Phút truy niệm chư vị Tổ Tiên, anh hùng tử sĩ vị quốc vong thân, đồng bào tử nạn trên bước đường tìm Tự Do đã khiến cho người viết nhớ đến bốn câu thơ dưới đây trong Chinh Phụ Ngâm Khúc của nữ sĩ Đoàn Thị Điểm:

“Hồn tử sĩ gió ù ù thổi

Mặt chinh phu trắng vọi vọi soi

Chinh phu, tử sĩ mấy người

Nào ai mặc mặt, nào ai gọi hồn”

Ông Ngô Bé, Gia trưởng đã đọc lời chúc Tết gửi đến quan khách và toàn thể thành viên trong Đại Gia Đình Kết Nghĩa. Đã chín năm qua, ông Ngô Bé vẫn còn phong độ của một người gia trưởng, mặc dầu tuổi hạc khá cao và trí nhớ bắt đầu suy kém.

Phần tế lễ cầu an với hiêng chiêng, tiếng trống mạnh mẽ vang lừng. Những lời xướng văn tế lễ nghiêm trang: niệm hương, thượng hương, chúc rượu, tiến rượu, tiến trà, phủ phục, bình thân, hưng bái, những lần đứng lên, quỳ xuống vái lạy của vị chánh tế, giọng đọc sớ rõ ràng trầm bổng của vị đọc sớ vang vang trong không khí trang nghiêm, yên lặng của hội trường đã đưa người viết và toàn thể mọi người tham dự về với kỷ niệm thiêng liêng của những ngày Xuân Năm cũ ở quê Mẹ Việt Nam:

Xin hãy lắng nghe một vài đoạn văn tế lễ cầu an dưới đây:

“Đại gia đình ngày càng đậm ấm

Thương yêu nhau thắm đậm tình người

Dau răng vật đổi sao dời

Quê hương nòi giống suốt đời nào quên”

Hoặc là:

“Trước thềm Xuân đoái trông quê cũ

Vọng cố hương ấp ủ bao tình

Câu xin Tiên Tổ chứng minh

Tâm thanh thiết lễ trung trinh báo đền”

Buổi lễ thêm phần hào hứng với màn múa lân mừng Xuân, lì xì, phát thưởng cho học sinh giỏi, ca hát karaoke v.v..

Trong phần phát biểu cảm tưởng, người viết đã cảm ơn ban tổ chức đã cho người viết sống lại những kỷ niệm ngày cũ khi nhìn hàng chữ Ly Hương Bất Ly Tổ, khi xem phần tế lễ cầu an.

Tôi lại nhớ đến người cha già của tôi nay đã quy tiên, ngày xưa đã từng là vị chánh tế trong các lễ hội kỳ an ở đình làng Phú Nhuận, đã từng đánh trống xây chầu trong các buổi xây chầu cúng đình, đã từng đánh trống khen thưởng các đào kép hát bội trên sân khấu. Tôi là cô con gái cưng của một vị Hương Cả trong ban hội tề của đình làng Phú Nhuận, nên được phép ngồi kế bên cha để xem hát bội thật là thú vị. Ôi! Thương quá những ngày xưa còn nhỏ!

Tiệc vui kéo dài với màn âm thực do quý bà phụ trách. Chúng ta ra đi đem theo những gì của quê hương đến nơi xứ lạ? Đó là những lời dạy Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí, Tín của Thánh hiền được cha già truyền dạy cho con cháu phải tri hành, đó là đòn bánh tét, tô phở bò, cuốn chả giò và những món ăn khẩu vị Việt Nam do các bà mẹ truyền dạy cho con dâu, đó là những tục lệ cổ truyền văn hoá Việt Nam. Tất cả bây giờ đã hiện diện ở nơi đây. Xin tặng một bông hồng cho toàn thể quý vị trong Đại Gia Đình Kết Nghĩa Portland đã cố gắng duy trì, bảo tồn cho mãi đến hôm nay.

Tiệc vui vẫn tiếp tục với màn xô số lấy hên đầu năm, màn ca nhạc mừng Xuân v.v..

Xin cảm ơn những người trẻ trong ban tổ chức Hội Tết CĐVNOR và những vị cao niên của Đại Gia Đình Kết Nghĩa Portland đã đem đến những sinh hoạt vui Xuân đón Tết đầy ý nghĩa và hào hứng.

Kính chúc toàn thể quý vị được nhiều sức khỏe, vạn sự an lành để tiếp tục thực hiện những sinh hoạt có ích lợi thực tiễn và đầy ý nghĩa cho cộng đồng,

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi, MCTN212-ORTB610-2614)

Cám ơn quý anh chị đã cùng chung vui với các đồng hương ở Portland, trong đó có Sương Lam.

Xin mời quý anh chị xem Youtube Tế Lễ Cầu An Xuân Giáp Ngọ ở Portland do qua link dưới đây:

Kính chúc quý anh chị nhiều sức khỏe, vạn sự an lành.

Youtube Tế Lễ Cầu An Xuân Giáp Ngọ tại Portland

<http://www.youtube.com/watch?v=CxC8R11CD4U>

Sương Lam

CẢM ƠN ĐỘC GIẢ.

Cảm ơn Bạn đã theo thơ lâu thế
Mà chưa nhàm, vẫn tử tế khen, chê
Thơ vụng về, văn võ vẽ cà kê
Chia giọt lệ cùng dân quê Đất Mẹ.

*

Lời thơ gói những tí tê
Của đau quặn khổ trăm bề dân ta
Dở, hay gói nỗi nhớ Nhà
Hạt gieo cứ tươi chờ Hoa Thái Bình.

Thơ đau liêu lĩnh thừa trình
Phe Ta hòa giải Phe Minh đó nha!
Quyết không theo giặc cầu hòa
Bạn Thơ! Xin hãy sót chia nỗi niềm!

Ý Nga,

5-2-2014 *Mông Sáu Tết Giáp Ngọ

ĐẬP HOÀI CHƯA NÁT!

Mù trời, đây tuyết ở đây
Bên kia là Tết, qua ngày Mông chi?
Nhận tin: girom, kiếm, đao, chùy,
Dân bầm búa tạ: Hồ ly vẫn nằm!

Phấn sơn vẫn đỏ hờn căm
Đảng, Đoàn võ béo: bao năm trung bày.
Thương người com lừng dạ dày
Sức đâu cam búa mà đây đọa tay!

Đảng cay lệ chảy. Ác thay!
Việt gian về nước quất quay say, cười
"Việt kiều", Việt Cộng: ai người?
Đập hoài chưa nát! Xin Trời giúp dân!

Ý Nga

5-2-2014 -Mông Sáu Tết Giáp Ngọ

Vui Xuân Đón Tết Giáp Ngọ tại Portland

Phần 1

Thế là ba ngày Xuân của năm Giáp Ngọ đã trôi qua nhanh chóng. Mọi người lại trở về với những sinh hoạt thường nhật. Trẻ con vẫn phải cắp sách đến trường. Người lớn vẫn phải tiếp tục đi làm để trả nợ áo cơm xe nhà. Bánh xe nhân thế vẫn tiếp tục quay đều và quay đều.

Tuy nhiên khi nhìn cảnh hoa đào đang hé nụ chào Xuân, nhìn đòn bánh tét và mâm trái cây cúng Tết trên bàn ăn, người viết thấy hương Xuân vẫn còn lãnh đãng quanh tôi.

Tôi lại nhớ không khí vui nhộn của ngày Hội Chợ Tết Cộng Đồng Việt Nam Oregon được tổ chức vào ngày 18 tháng 1 tại Convention Center. Những người trẻ trong Ban Chấp Hành đã nỗ lực tổ chức một ngày vui Xuân cho toàn thể đồng hương Việt Nam có cơ hội được gặp gỡ nhau để hàn huyên tâm sự, cho em bé thơ được tung tăng đùa giỡn ca hát líu lo bên nhau,

cho những chàng thanh niên cô thiếu nữ có cơ hội góp mặt góp lời phục vụ cộng đồng, cho những người tuổi không còn trẻ nữa tìm lại chút hương xưa khi mùa Xuân về.

Hội Chợ Tết Giáp Ngọ 2014 do Ban chấp hành trẻ CĐVNOR tổ chức ngày 1-18-2014

Chương trình Tết năm nay có nhiều màn ca vũ của các cộng đồng bạn như Tây Tạng, Phi Luật Tân, Mễ Tây Cơ nói lên sự đoàn kết cộng tác của các cộng đồng ở Portland. Dĩ nhiên là làm sao thiếu vắng được lời ca điệu múa của những học sinh dễ thương các trường Việt Ngữ Văn Lang, trường Việt Ngữ Lạc Hồng, của màn trình diễn quốc phục thiếu nhi, các trò chơi của Hướng Đạo Việt Nam, màn thi vẽ của thiếu nhi.v.v...

Các gian hàng chợ Tết của các hội đoàn, cơ sở tư nhân đã làm tăng thêm sự nhộn nhịp của ngày Hội Tết.

Gian hàng của Hội Người Việt Cao Niên Oregon năm nào cũng là gian hàng đặc biệt nhất với những cành hoa đào hồng thắm, hoa Forsythia vàng tươi được đem từ vườn nhà của các hội viên đến để bán lấy tiền gây quỹ cho hội. “Những người không còn trẻ nữa” này, trong đó có người viết, đã tìm lại được không khí chợ hoa ngày xưa nơi đường Nguyễn Huệ khi dùng chân ngắm nghía những nụ hoa đào đang trở hoa, trò chuyện với “ông đồ” Kiên Nguyễn mặc áo the khăn đóng truyền thống Việt Nam.

Hội chợ y tế là một dịch vụ không thể thiếu được trong ngày Hội Tết của cộng đồng Việt Nam Oregon trong mấy năm qua. Nơi đây mọi dịch vụ y tế như đo huyết áp, đo lượng đường trong máu, khám tai, khám mắt, làm các xét nghiệm khác ngay cả chích thuốc ngừa đều được miễn phí. Xin cảm ơn Providence Heath & Services, nhân viên, các sinh viên các trường Y, Dược đã giúp đỡ đồng hương Việt Nam một cách tận tình, chu đáo.

Dĩ nhiên màn thi Hoa Hậu Áo Dài do Hội Việt Fan phụ trách năm nay là màn không thể thiếu được trong các ngày Hội Tết ở Portland. Tám thí sinh HHAD mỗi người mỗi vẻ duyên dáng dễ thương qua những những màn trình diễn áo dài, áo dạ hội, trả lời các câu hỏi đã làm cho cả hội trường phải hồi hộp theo dõi từng giây phút.

Cuộc vui kéo dài suốt ngày và chấm dứt với đêm dạ vũ Tết 2014 với sự trình diễn của ca sĩ Hồ Lệ Thu và các ca sĩ địa phương của Hội Việt Fan.

Quý bạn có thể tìm xem những hình ảnh Ngày Hội Tết ở Portland do cô Mary Nguyễn thực hiện rất đẹp qua các link dưới đây:

1-Hội chợ Tết Xuân Yêu Thương 2014 tại Convention Center:

<https://plus.google.com/u/0/photos/102020630463027620477/albums/5972385231172690993>

2-Hoa Hậu Áo Dài Oregon 2014:

<https://plus.google.com/u/o/photos/102020630463027620477/albums/5972388878135732337>

3-Gian Hàng, Hội Đoàn, Đoàn Thể và Đồng Hương tham gia Hội chợ Tết 2014:

<https://plus.google.com/u/o/photos/102020630463027620477/albums/5972396118854885089>

4-Đêm Văn Nghệ Dạ Vũ - Tết 2014

<https://plus.google.com/u/o/photos/102020630463027620477/albums/5972392688805629329>

Xin cảm ơn những người bạn trẻ trong ban tổ chức đã đem niềm vui nụ cười đến cho tất cả đồng hương Việt Nam ở Portland, trong đó có người viết.

Còn tiếp...

Cám ơn quý anh chị đã chịu khó theo dõi đến đây.

Xin mời quý anh chị ngày mai vào xem tiếp Lễ Tế Cầu An Ngày Tết theo nghi thức cổ truyền do quý vị cao niên phụ trách ra sao nhé.

Xin mời quý anh chị xem Youtube Du Xuân Giáp Ngọ ở Portland kể bên.

Sương Lam

Cảnh Nghèo

Bà Suri dẫn Iman đi một vòng chợ Lotte. Bà thích đi chợ Đại hàn vì giá rẻ hơn chợ Mỹ rất nhiều. Vào dịp Holidays, đủ mặt hàng hóa. Cái gì nhìn cũng to, đẹp, và ngon. Họ lại quảng cáo những món hàng đang sale hay mặt hàng mới có bằng cách nấu tại chỗ cho khách hàng ăn thử. Bà Suri và Iman mỗi người lấy một cái ly giấy nhỏ xíu. Món nào Iman thích thì bà đưa cho nó phần của mình. Món nào nó không thích thì nó đưa cho bà. Nó rất thích cái món hoành thánh chiên, đã ăn 2 phần mà vẫn còn thòm thèm. Nó định lấy thêm cái nữa thì họ không cho, đưa ngón tay ra hiệu chỉ được một mà thôi. Iman tiu nghỉu. Bà Suri dắt con đi. Ăn chùa thế mà cũng lửng bụng. Ra chỗ hàng trái cây, bà Suri dặn con: “Chỉ nếm vài trái thôi con nhé. Ăn nhiều quá, họ bắt được, họ đuổi mình ra khỏi tiệm đấy”.

Mắt Iman nhìn chằm chằm vào chỗ bán nho, bán cherries. Những trái cherries đỏ mọng, bóng láng, ngon làm sao. Còn những trái nho sần cứng, to, màu huyết dụ, chắc là phải dòn và ngọt lắm. Bà Suri biết Iman rất thích loại nho này.

Bà để nó đứng ở đấy rồi đi ra chỗ hàng rau, chỗ có những món hàng hư hại, cũ, mốc, được bán với giá rất rẻ. Cứ một túi là 99 xu. Nhưng có khi có, có khi không. Đến trễ thì không còn gì cả. Hôm nay bà đi sớm, họ để ra nhiều mặt hàng. Bà nhanh tay lấy túi cà tím lỗ chỗ đen, trái cantaloupe mốp méo, dưa leo mốc, cà chua đã chảy nước, mấy trái chuối chín mềm oặt. Sau khi cắt bỏ những chỗ bị hư vẫn còn rẻ chán.

Bà vòng qua dãy hàng thịt. Những miếng thịt quá hạn được giảm một nửa giá tiền. Bà đi lên đi xuống, chẳng thấy gì cả. Bà đảo mắt nhìn hàng thịt, rẻ nhất vẫn là thịt gà. Những cái đùi gà to, thịt trắng hồng, trông ngon quá. Đứng cạnh bà là một cô gái còn trẻ, đang chăm chú lựa những khay thịt thật ngon bỏ vào xe. Cô ta mua mà không cần để ý đến giá tiền, chắc là dân giàu. Bà Suri đánh bạo lại gần, nói nhỏ vừa đủ hai người nghe: “Chào cô. Tôi bị thất nghiệp. Không đủ tiền nuôi gia đình. Xin cô giúp cho.” Cô gái nhìn bà từ đầu đến chân, không thiện cảm, lạnh lùng lắc đầu.

Bà Suri thấy túi quá. Nhìn cách phục sức, có ai tin là bà đang túng thiếu. Cái túi thịt gà bông nặng trĩu trên tay. Bà đặt nó xuống, thôi đợi sale, rẻ được 20 xu mỗi pound rồi sẽ mua. Gần một năm nay, chồng bà mất việc làm với Marriott Hotel, tìm việc mới không có nên sáng nào cũng ra đứng bên ngoài tiệm Home Depot để xem ai có cần người giúp việc thì theo về. Có khi có việc, có khi không. Hôm nào có việc thì cũng được trả hơn trăm cho một ngày công. Còn bà thì trong tuần đứng ở mấy góc đường đông đúc bán hoa tươi và bỏ túi 20% số tiền bán được. Bà phải tận tụy việc chi tiêu. Ưu tiên là trả tiền mướn phòng, điện nước. Nhiều khi không đủ phải thâm thụt vào tiền để dành hồi ông còn đi làm với Marriott.

Đang miên man suy nghĩ, bà nghe có tiếng con nít khóc rất quen thuộc. Ôi thôi, đúng là tiếng khóc của Iman. Bà Suri cuống cuống chạy ra chỗ bán trái cây. Bà thấy ông chủ tiệm Lotte, mặt hầm hầm, đang nắm chặt tay Iman, mặc cho nó vùng vẫy, khóc lóc.

Ông chủ tiệm gần giọng hỏi bà Suri:

- Phải con bà không?
- Đúng, nó là con tôi. Đã xảy ra chuyện gì?
- Nó ăn cắp trái cây của tiệm.

Để mọi người thấy chứng cứ, ông banh mấy ngón tay của Iman ra, trong lòng bàn tay là một chùm nho nhỏ.

Ông nói tiếp:

- Tôi thấy nó ăn đủ thứ lại ăn nhiều. Chỗ này là tiệm bán chứ không phải là chỗ làm phước. Bà dắt con bà ra khỏi tiệm ngay và đừng trở lại đây nữa.

- Để tôi hoàn tiền lại cho ông.
- Thôi khỏi. Đi ra đi.

Bà Suri ôm con, dẫn ra ngoài. Bà lấy khăn lau nước mắt cho nó. Nó vẫn còn sợ, vẫn nấc lên từng hồi. Bà xoa lưng con:

- Mẹ đã dặn rồi mà.
- Nhưng nho ngon quá. Con cứ muốn ăn nữa. Mẹ à, hồi đó con ăn nho ở tiệm Giant mà có sao đâu.
- Tại họ không thấy đó con ơi. Để mai một mẹ mua cho con. Con đừng kể chuyện này cho ba nghe. Đây là điều bí mật giữa hai mẹ con mình.

Iman gật đầu rồi cẩn thận bóc quả nho bỏ vào miệng ăn ngon lành. Nó đưa cho bà một trái:

- Mẹ ăn thử đi, ngon lắm.
- Mẹ biết loại nho này ngon. Con rất thích, con ăn đi. Mẹ no rồi.

Hai mẹ con lững thững ra đầu đường. Chợt có tiếng gọi: “Bà ơi, bà ơi...” Bà Suri quay lại, thì ra cô gái hồi nãy. Trên tay cô cầm gói nho: “Tôi biết bé thích nên mua cho bé nè.” Cô đưa cho nó. Nhưng nó không dám nhận. Cô gái nhìn bà Suri: “Tôi hiểu tình cảnh của bà. Bà nhận đi. Tôi xin lỗi đã quá vô tình lúc nãy.” Bà Suri nhận gói nho, đưa cho Iman. Nó cười toe, trong mắt còn lóng lánh những giọt lệ. Nó đáp ứng: “Cám ơn” rồi cầm gói nho, vừa ăn vừa chân sáo tung tăng đi trước. Cô gái mỉm cười rồi tắt tả trở lại tiệm Lotte.

Nguyễn P. Thúy, 02/05/2014

ĐI CHỢ VIỆT NAM.

Mỗi khi tôi đi chợ Việt Nam,
Bước vào chợ như vào nhà quen,
Gặp người bán hàng, người đi chợ,
Một góc nhỏ đời tình đồng hương.

Cùng nỗi thương quê, nỗi nhớ nhà,
Món ăn quen thuộc bao năm xa,
Ở quê người món ngon nhiều lắm,
Vẫn chẳng thể quên rau với cà.

Thấy chị mua bò tái, bò viên,
Cũng chẳng lạ gì. Tôi đứng bên,
Biết hôm nay nhà chị nấu phở,

Tôi bỗng thấy thêm mùi phở thơm.

Chị mua một hộp bánh ướt tươi,
Giò lụa hay chả quế ngon ơi,
Người Việt Nam nào mà không biết,
Bánh cuốn, nước mắm tỏi ớt cay.

Những món ăn từ thuở lọt lòng,
Đều có mùi nước mắm mặn nồng,
Đồ kho đồ nấu hay để chấm,
Đã thấm vào tâm hồn Việt Nam.

Những thứ tương như rất tầm thường,
Cá khô, miếng đậu hũ, nước tương,
Và những món ngon ngày giỗ Tết,
Đã vào đời ta bao thân thương.

Gặp nhau trong chợ dù tình cờ,
Nhìn nhau hay chỉ đi lướt qua,
Không quen biết nhưng trong thâm
lặng,
Vẫn hiểu chung nhau một trời quê.

Vào chợ Việt Nam mỗi cuối tuần,
Được nói và nghe tiếng Việt Nam,
Mùi vị đặc trưng của thực phẩm,
Giữa chợ đời tôi gặp tình thân.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Feb.03- 2014)

ĐÀO HOA CHÓM NỞ,

*Sắc khoe hồng thắm trời băng giá
Đào hoa chớm nở giữa mùa Đông
Thêm yêu thiếu nữ mong tin nhận
Tóc hong chiều vắng dáng nghiêng song.*

*Hẹn xưa ước cũ loang màu nhớ
Diễm kiều hoa thẹn chuyển mùa sang
Thắm thắm trời xanh vương nét mộng
Trâm tư bội ngọc bóng tình lang.*

*Giờ đây hoa vẫn phô hương sắc
Yểu điệu nàng thơ trên lối mơ
Dịu dịu gió mon từng cánh mỏng
Hồn hoa bay lượn nối đường tơ.*
Đỗ thị Minh Giang

ĐỀ DÀNH MÔNG BẢY

*Tặng em áo đẹp, guốc hoa
Em cảm ơn thế hơi nhiều đó nha
Hôm nay Mông Sáu Tết mà
Nêu mai Mẹ hạ, có quà: Nụ Hôn!*

Á Nghi

5-2-2014 (Mông Sáu Tết Giáp Ngọ)

BA CƯỜI, ANH CŨNG SAY SAY!

*Áo nhiễu tím, quân lãnh đen
Đầu năm Mẹ điện, Ba khen, cười hoài.
Gió Xuân áo lụa em bay
Thương Xuân chưa rượu đã say anh rồi!*

Á Nghi, 5-2-2014 (Mùng Sáu Tết Giáp Ngọ)

Vua Quang Trung

BÁNH TẾT MÙNG NĂM

*Tôi đó Bạn, đang ăn gì ngày Tết?
Bạn Tam Vô sao biết Bánh Mùng Năm!
Chúng học chi lát-bánh-tét-xa-xăm,
Từ hồi năm đã làm nên lịch sử!*

*Lát-bánh-tét-vua-Quang-Trung thơm mãi
Nghìn năm sau? Hơn nữa? Vẫn Việt
Nam!*

*Quân Thanh xưa từng thất bại lòng tham
Sao Tàu Cộng nay vào Nhà dọ thám?*

*Bạn có thấy, khắp hang cùng ngõ hẻm
Có chỗ nào không giặc Hán tràn lan?
Chiến thắng xưa, Nguyễn Huệ đã vì dân*

Nào đâu để hồn thiên thu di hận!

*Bao chiến sĩ từng vai sòn áo trận,
Hy sinh cho từng tác đất san hà,
Bao chiến công hiển hách ngời tinh hoa.
Cộng ăn... hết! Ăn gì mà Biển Khô?*

*Chúng ăn Tết? Ăn gì? Làm sao nhớ?
Chúng ăn Tết nhờ... đề đầu cưới cổ!*

Ý Nga

6-2-2011 (Mùng 5 Tết Tân Mão)

LY RƯỢU 8\$

Viết thay anh chị N.T. (Flagstaff, USA)

*

*Ngượng sao ly rượu tám tiền
Rượu Xuân hồ thẹn, muộn phiền đắng cay.
Trả tiền, em đếm mòn tay
Rượu mời mãi đọng. Một mai nhớ hoài.*

*

*Buồn làm sao! Làm sao?
Anh nghe đau... đau... đau!
Buồn lọt vào quỹ đạo
Của ghen ngào lao đao.*

*Đêm tựa cửa một mình,
Nhìn hoa cỏ lặng thình,
Nhớ về men rượu "chát",
Tám đồng mà... tự khinh.*

ĐẦU XUÂN XEM MẮT.

*"Đường vào trường đua
có trăm lần thua
chỉ một lần... huê"*

Câu hát của dân cá độ đua ngựa Phú Thọ trước năm 1975.

✱

*Đường vào nhà em
có trăm lần... suông,
chỉ một lần... buồn!*

*Nhà em vào cửa bằng "garage"
Em phơi toàn những thứ... đàn bà*
Cha ngại, Mẹ già không dám cưới
Nên đành...lén lút chuyện đôi ta.*

*Đã bảo đừng... linh đình
Dặn lòng: sống... cùng đình,
Noi gương bao Người Lĩnh!
Có sao sai lộ trình?*

*

*Mở cửa, bóng trắng vào
Lắng nghe gió rì rào
Âm thanh sao áo nã?
Gió ơi đừng thì ào!*

*Từ nay em có mời
Cũng không được nhận lời!
Đường còn đi chưa tới
Phải cảm mình rong chơi!*

*Em cần nhân, cau có;
Em tính toán chi ly,
Em khó tính, chí lý;
Trả tiền, em cãi cọ,
Em mời anh chi ly rượu tám tiền?*

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Giáp Ngọ (3-2-2014
Dương lịch)

Không biết chuyện mình đi tới đâu?
Mình còn liên lạc được bao lâu?
Giữ tròn chữ HIẾU làm sao giầu?
Ngôn, hạnh, công, dung rõ nhưc đầu!

*

Cưới được nàng?
Chắc trầy vi, tróc vảy!

Lấy em xong?
Chắc lắm sảy nảy ung!

Cha Mẹ không thương,
chữ Tình thành vô dụng
Mình thương nhau
đành đem Nhớ gói... nhưng.

Ý Nga

Mồng Bốn Tết Giáp Ngọ (3-2-2014 Dương
lịch)

**ĐÔI CON SẼ MẮT THĂNG
BÀNG.**

Một bên Mẹ
Một bên Bà
Con nằm ngoan ngủ
Chan hoà tình thương.
Mẹ tóc huyền
Bà tóc sương
Con nằm hít thở
Mùi hương đất trời.

VẤN CÒN TẾT

*Em à! Mồng Bốn rồi nghe
Chúc thơ em trẻ, mãi khoe xuân thì
Mỗi bài là mỗi lì xì
Thơ tình ngọt mật, viết vì tình anh.
Thơ tranh đấu, nấu nung tình*

Mẹ da sữa
Bà da mồi
Con nằm nghe mát
Một thời tuổi thơ.
Mẹ hát nhạc
Bà âu ơ
Con nằm mơ
Một giấc mơ lạ kỳ
Mẹ dạy chụng
Bà dạy đi
Hai bàn tay đỏ
Con ghì theo chân.
Đời con
Sẽ mất trắng bằng
Một ngày Mẹ khóc
Bà nằm cười tươi
KIỀU MỘNG HÀ
Desoto Oct. 20-2013

Thương dân, yêu Nước của mình: VIỆT NAM

Ý Nga, 3-2-2014. (Mông Bốn Tết Giáp Ngọ)

À THÌ RA VIỆT GIAN!

Phải hàng hiệu “cao siêu” bà mới chịu
Phải xe hơi đời mới nhất cao sang
Phải sao vàng năm sáu cái ngang tàng
Phải đồ choét cò xâm lãng mới nổi.

Bà thích Cộng từ đời... ông cố nội
Chỉ giả vờ “theo” ty nạn chút thôi
Có anh nào... theo, dọn chỗ "cô" ngồi
Dạ thật giỏi, thời Thiên Lôi sai bảo.

“Hào hảo”* hão!** "Cô" hô hào kiêu ngạo:
“Trèo thật cao chọc bị gạo đồng bào
Gây xôn xao...”Đâm bị thóc ồn ào
Bày trương tráo bao nhiêu điều chia rẽ.

Ông, Cố, Tổ bao đời và Cha Mẹ
Đã lắng nghe, không nhẹ dạ, cùng thề:
Giữ Đất Quê với giặc Hán cận kề!
Quyết chống Cộng! Bạn nên nghe ai nhi?

Ý Nga

Mông Bốn Tết Giáp Ngọ (3-2-2014 Dương lịch)

**Hào dẫu hỏi*

***Hão huyền: dẫu ngã*

LẠY TRỜI !

Nắng phai..chiều về
chúng con ước nguyện
chuỗi ngày xa quê
gia đình đầm ấm.

Lạy Trời ! Thượng Đế !
chúc phúc muôn dân
ban phát hồng ân
nhà nhà no đủ.

Cho quê hương con
đất nước Việt Nam
thoát ách bạo tàn
thoát xiềng xích đỏ.

Chúng con ghi nhớ
tạc dạ khắc sâu
mòn mỏi phép mầu
Ngài thiên nô cộng.

Chập chùng bão sóng
kiếp đời lưu vong
nhưng dân một lòng
quyết không sợ chết.

Đuổi quỷ quyết liệt
bằng ngòi bút mình
bằng những hy sinh
bằng cả tâm huyết.

Xin Ngài tiêu diệt
bè lũ "Tam Vô"
loài thú giặc Hồ
lòng như rắn rết !

Đôi lời chân thiết
Xin Ngài đoái thương
tác tạo thiên đường
Việt Nam Dân Chủ.

Không còn oan ức
Người Người Tự Do
cuộc đời ấm no
an lành - phúc thịnh.

Chúc Anh

DU XUÂN

Đi Mã Lai Á cũng buồn
Mới thấy Mã của mình còn ngon nha
Chưa đi chưa biết Cuba
Về rồi mới biết cu nhà vẫn hơn
Định đi Mông Cổ một vòng
Nhìn lại mới quý cô mông của nhà

Họa bài DU XUÂN

Tớ ghé La Mã nghe buồn.
Con La con Mã đâu còn nhơn nha
Tàu bay đáp lộn CuBa
Quành về Mẽo quốc com nhà vẫn hơn
Tạt sang Mộng Lệ An (Montreal) vòng
Chưa chi nhớ điếng cái mông cụ nhà
Vòng vo tam quốc gần xa

Thôi thì đi đâu cho xa

Du xuân với cái ao ta vui rồi. 😊

Tịnh Tịnh

Du Xuân thăm mệt thì ta...thở khi

Tịnh Khẩu

AI VUI XUÂN? AI ĐÓI RÁCH?

*Dưa hành, dưa giá chê chua
Thịt kho, giò thủ thi đua dâng Tàu
Bánh chưng, bánh Tét khoe nhau
Mai vàng, đào đỏ sang giàu chơi xuân.*

*Thương người: vàng vọt phong trần
Đói ăn, rách áo tảo tần Bắc, Nam;
Miền Trung cạn đất lũ lam,
Nuôi phượng bán nước gian tham hưởng nhàn.*

Món ngon, vật lạ dân làm
Dư nuôi cả nước Việt Nam đâu rồi?
*Mẹ quê cơm hẩm, cháo ôi
Trẻ em nhặt rác tanh hôi ăn kìa!*

*Xuân này khổ hơn Tết kia
Hỏi sông, đất, biển... đảng chia khúc nào?*
Nam Quan đã khóc Cà Mau
Bạn ơi! Bạn khóc Mông nào chào Xuân?

Ý Nga, Mông Ba Tết Giáp Ngọ (2-2-2014
Dương lịch)

MÔNG BA CỦA MÌNH.

*

*Kính tặng quý Bạn ở Châu Âu
cùng gđ bác Phú, Mai & anh Tuấn
(Calgary)*

*hàng năm vẫn cùng tác giả ủng hộ
chương trình*

**CHIA SẺ VỚI NHỮNG CHIẾN SĨ CÒN
Ở QUÊ NHÀ**

để tri ân.

*

*Em ơi ơi! Bé ơi à!
Lính Dù xin phép “thăm Nhà” Mông Ba
Đưa em chào Mẹ, lễ Cha
Ghé thăm Biệt Động, trẻ già gian truân.
Tri ân Hải, Lục, Không Quân...
Tạ ơn: ủy lạo ân cần nghe em.*

*Bây giờ tất cả hom hem
Bây giờ Người Lính chỉ thêm TỰ DO
Sống trong tử nhục dày vò
Chết vì canh cánh nỗi lo MÁT NHÀ.*

Hương nè! Mình thấp cùng nha!

Ý Nga, Mông Ba Tết Giáp Ngọ (2-2-2014
Dương lịch)

ĐẦU NĂM

ĐỌC THƠ TUYỆT CÚ

Phải nói người xưa làm thơ không dễ, ngoài luật-vần-âm-vận..còn phải làm sao ý lạ khác người. Do vậy mới có những thi sĩ "ôm o gầy mòn" vì...thơ, điển hình là nhà thơ Giả Đảo

*Nhị cú tam niên đắc
Nhất ngâm song lệ lưu
Tuyệt Cú
Ba năm làm chỉ hai câu
Ngâm lên lệ đọng dòng châu hai hàng*

Tuyệt cú là thể thơ khó nhất, chỉ 20 chữ gói ghém ý tình, khác với thơ ngũ ngôn, thất ngôn có thể làm dài ngắn tùy hứng... trong số những những bài thơ tuyệt cú được nhiều người đời sau khen hay và nhớ đến, phải kể bài "Nam Hành Biệt Đệ" của Vi Thừa Khánh (Có một số sách mới đây-pháp hành ở Trung Quốc cho là của Thôi Đạo Dung và tên của bài thơ là "Kỳ Nhân". Giống như bài thơ "Dặm Về" của Quang Dũng, nay trở thành "Kẻ Ở" và Tác Giả là Phan Đình Tiến-được đưa vào sách Giáo Khoa-Chuyện chỉ chưa tròn 70 năm còn như thế... hướng chi bài "Nam Hành Biệt Đệ" từ cuối thế kỷ7).

Thơ cốt ở ý, riêng thơ tuyệt cú còn phải thêm hai tuyệt chiêu đặc biệt là Thần Vị và Thần Vận (T.Vị là màu sắc, mùi hương; T.Vận là tiếng đồng thanh, đồng âm). Ngoài giới hạn 4 câu 5 chữ. nó còn đòi hỏi phải "vận nội công" khéo léo tìm ra *cú đoản ý thâm* (Lời ngắn, ý thâm sâu)

Trong bài "Nam Hành Biệt Đệ", Thi Sĩ Vi Thừa Khánh lấy hứng từ hai chữ giang thủy để dựng lên bài thơ:

NAM HÀNH BIỆT ĐỆ
Đạm đạm trường giang thủy
Du du viễn khách tình
Lạc hoa tương dữ hận
Đáo địa nhất vô thanh
Vi Trường Khánh

Bài Hành Phương Nam (Từ biệt bạn)

Trường giang nước chảy lững lờ
Mênh mông tình khách ngẩn ngơ bùi ngùi
Hoa như cùng cảm với người
Hận rơi trên đất, cánh rời vô thanh
kmh (phỏng dịch)

Cái đẹp của bài thơ ở chỗ thi sĩ họ Vi dùng 3 chữ " viễn khách tình" để đối với " trường giang thủy" là cách chúng ta thường nói "*xúc cảnh sinh tình*". Nhớ có đọc đâu đó nhà phê bình Tậy Đắc Lâm viết: Trường giang chi thủy, nhất vọng vô tề (Nước trường giang nhìn không thấy bến bờ đâu cả).

Khi thi nhân dùng 3 chữ *viễn khách tình* để đối với *trường giang thủy*, ông đã diễn tả tâm trạng người khách nhìn nước trôi lơ lửng mà thương cho thân phận lưu lạc, đúng hơn là bị lưu đày, xa nhà xa quê mà chạnh lòng... Thi nhân dùng hai chữ Đạm đạm (trường giang thủy) với chữ Du du (viễn khách tình) câu "khởi" và câu "thừa" ôm với nhau (hỗ trợ và ăn khớp), quá tuyệt từ ý và hay từ lời.

Đến 2 câu 3 và 4 (Lạc hoa tương dữ hận/ Đáo địa nhất vô thanh) thật tuyệt bút.

Đọc đi đọc lại nhiều lần, mới "ngộ" ra tác giả dùng phương pháp "Thiên liên nhi hạ" (như tiếng Ve kêu trầm bổng, tiếng này liên tiếp tiếng kia) Khởi đầu -câu đầu- với chữ "thủy", 'sang chữ "tình" -câu 2-, xuống chữ "hận"-câu- và câu kết với hai chữ :vô thanh... nghe man mác buồn...cái cảm giác liên tục... nhìn nước sông trường giang trôi lơ lửng, gây cho người khách xa nhà lòng bùi ngùi... giống như cánh hoa rơi xuống không một âm vang...

Đáo địa nhất vô thanh .

Xứ người đã qua mùa xuân thứ 39... mà sao vẫn như cánh hoa "Đáo địa nhất vô thanh" rơi âm thầm và lòng sao mãi ngậm ngùi....

Viết xong Feb 2-2014

Kiều Mộng Hà.

Mấy Tết xa quê ???

*Biết là hôm nay mong một tết
Mẹ ơi ! con nước mắt doanh
tròn
Làm gì cho hết ba ngày tết
Hết đứng lại ngòi mẹ biết
không*

*Tết này mấy tết con biệt xứ
Lạnh lẽo quê người phận ruổi
rong
Nồi bánh chưng xanh Mẹ còn
nấu
Chờ con về gói ghém thương
mong*

*Nghẹn ngào tết đến con rơi lệ
Ba nén hương thơm tạ đất trời
Vẫn nhớ mẹ ơi mùi nhang cũ*

"TÉO TẺO TEO "

BÁN MÁU

NUÔI "BÉO BẺO BEO".

Nàng Xuân ả hiện chút vui

Nhưng nhiều buồn tủi ngậm ngùi hương Quê

Người đi, đã lắm quay về

Em đi biệt, trăm bề ngổn ngang:

Nhà tan hoang, dân vô vàng

Chi riêng "bác" đảng thép vàng, mạ son

*Sống thức ngon, chết mập tròn**

Vui chung đảng, "bác"! Gây mòn riêng dân!

Chỉ nén hương lòng gửi mẹ thôi

*Có thấy người người về ăn tết
Con mẹ bật tắm nơi cuối trời
Lạy mẹ ngày đi con đã hứa
Ngày về Cờ Vàng trải khắp nơi*

*Bốn mươi năm rồi con biệt xứ
Đâu thấy gì vui khi xuân về
Tóc trắng giờ đây hồn cũng
trắng
Nhặt nhòa quên cả nẻo đường
quê*

Miên Thụy
01Feb2014

Xuân này thêm nữa máy Xuân?

Nhân... dân trăm khổ, chia... dân sướng ai?

Đồng... bào bĩ cực hoài hoài

Khác...chẳng một đảng: thái lai hưởng nhàn.

Ý Nga, Mồng Hai Tết Giáp Ngọ (1-2-2014 Dương lịch)

MÔNG BA EM GỬI NỤ MÔI

*Anh ơi! Tuyết vẫn chưa ngừng
Mông Ba ra phố, rưng rưng nhớ Nhà
Đi một vòng tìm nụ hoa
Hoa xuân không thấy, tuyết pha sợi buồn.*

*Lộc nào hái được? Lạnh run!
Bỏ thư, em gửi nụ hôn rất bụi
Mai anh nhận được chắc vui
Đâu xuân thiếu én, Nụ Môi ngọt tình.*

Á Nghi.

NHỚ GIÓ HÔM NAO

*Tìm người có nhớ tim ai?
Áo người có nhớ áo dài bay sang?
Bây giờ áo Tết em vàng
Lòng anh vẫn nhớ dịu dàng nữ sinh.*

*Áo xưa chung bước đôi mình
Vương chân anh đã tội tình nhớ thương
Áo xưa trắng nắng sân trường
Áo nay giữa tuyết, em đường giá băng*

*Dáng em đi vẫn nhẹ nhàng
Hồn anh nặng trĩu nhìn chàng bên em
Hai tà áo bay rồi rem
Gió xưa quán trí, thâu đêm thơ đề.*

Á Nghi